

DEPARTAMENT D'ENSENYAMENT

RESOLUCIÓ

ENS/1365/2012, de 20 de juny, per la qual s'organitzen els cursos d'actualització i especialització equivalents al nivell C-1 per al perfeccionament de competències en els estudis d'alemany, d'anglès i de francès, i s'estableixen les escoles oficials d'idiomes que els imparteixen.

La disposició addicional primera del Decret 4/2009, de 13 de gener, pel qual s'estableix l'ordenació i el currículum dels ensenyaments d'idiomes de règim especial, preveu que les escoles oficials d'idiomes (EOI) poden organitzar i impartir cursos especialitzats per al perfeccionament de competències en idiomes, d'acord amb el que determini el Departament d'Ensenyament.

Els cursos d'actualització i d'especialització poden tenir com a referència els nivells C-1 i C-2 del Consell d'Europa, segons es defineixen aquests nivells en el Marc europeu comú de referència per a les llengües. Es considera oportú organitzar el curs d'actualització i especialització del nivell C-1.

Els ensenyaments d'idiomes s'estructuren en el nivell bàsic, l'intermedi i l'avançat, els quals tenen com a referència les competències pròpies dels nivells A-2, B-1 i B-2, respectivament, del Consell d'Europa, segons es defineixen aquests nivells en el Marc europeu comú de referència per a les llengües.

D'acord amb aquesta estructura l'alumnat que cursa estudis d'anglès, de francès, o d'alemany a les EOI, actualment, en superar el nivell avançat, disposa d'una certificació equivalent al nivell B2.

Per tal de possibilitar que l'alumnat pugui assolir el nivell C-1, és oportú establir l'organització dels cursos d'actualització i especialització corresponents, i les EOI en què s'imparteixen, així com una distribució temporal dels estudis congruent, tot i respectant la durada de cadascun dels cursos del nivell bàsic, intermedi i avançat.

Atès que l'article 7 del Decret 4/2009, de 13 de gener, disposa que els cursos han de ser de 130 hores mínim, i d'acord amb la durada prevista a l'annex 1 del mateix Decret, s'ha previst que el nivell C-1 es dugui a terme en un únic curs acadèmic, que queda estructurat en dos blocs temporals successius.

Per tot això, a proposta de la Direcció General de Formació Professional Inicial i Ensenyaments de Règim Especial,

RESOLC:

—1 *Objecte*

Organitzar els cursos d'actualització i especialització del nivell C-1 per al perfeccionament de competències en els estudis d'alemany, d'anglès i de francès, i les escoles oficials d'idiomes que els imparteixen.

—2 *Objectiu*

Ampliar l'oferta d'alemany, d'anglès i de francès, que ara comprèn els nivells bàsic, l'intermedi i l'avançat, amb els cursos d'actualització i d'especialització del nivell C-1.

—3 *Contingut*

El contingut dels cursos d'actualització i d'especialització del nivell C-1 es detallen, per a l'alemany, l'anglès i el francès, respectivament, en els annexos 1, 2 i 3.

—4 *Admissió de l'alumnat*

Els criteris de prioritat en l'admissió es detallen a l'annex 4.

—5 *Escoles oficials d'idiomes que els imparteixen*

Les escoles oficials d'idiomes que imparteixen els cursos d'actualització i d'especialització del nivell C-1 es detallen a l'annex 5.

—6 *Accés*

Per accedir als cursos d'actualització i especialització del nivell C-1, cal disposar del certificat de nivell avançat de l'idioma corresponent o haver acreditat el corresponent nivell mitjançant una prova de nivell.

—7 *Seguiment i avaluació*

Sens perjudici de les competències atribuïdes a la Inspecció d'Educació, la Direcció General de Formació Professional i Ensenyaments de Règim Especial durà a terme el seguiment i l'avaluació de la implantació.

—8 *Certificats*

Els certificats corresponents als cursos d'actualització i d'especialització del nivell C-1 s'expedeixen pel Departament d'Ensenyament a proposta de les escoles oficials d'idiomes.

—9 *Proves específiques de certificació del nivell C-1*

Les proves específiques de certificació del nivell C-1 es duen a terme d'acord amb el que estableix l'annex 6.

Contra aquesta Resolució, que exhaureix la via administrativa, les persones interessades poden interposar recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en el termini de dos mesos a comptar de l'endemà de la seva publicació al DOGC, de conformitat amb el que preveu l'article 46.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Així mateix poden interposar potestativament recurs de reposició, previ al recurs contenciós administratiu, davant la consellera d'Ensenyament, en el termini d'un mes a comptar de l'endemà de la seva publicació al DOGC, segons el que disposen els articles 116 i 117 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, o qualsevol altre recurs que considerin convenient per a la defensa dels seus interessos.

Barcelona, 20 de juny de 2012

IRENE RIGAU I OLIVER
Consellera d'Ensenyament

ANNEX 1

Contingut del curs d'actualització i d'especialització del nivell C-1 d'alemany

DEFINICIÓ DE NIVELL

L'ensenyament d'idiomes en aquest nivell té com a finalitat capacitar l'alumnat per utilitzar l'idioma amb flexibilitat, eficàcia i precisió en tot tipus de situacions, en els àmbits personal, públic, acadèmic i professional, que requereixin comprendre i processar textos orals i escrits extensos i complexos, en diverses varietats estàndard de la llengua, amb un repertori d'estructures i de lèxic ampli i que tractin sobre temes tant abstractes com concrets encara que l'alumne no hi estigui familiaritzat.

OBJECTIUS

Objectius generals

Adquirir l'habilitat o capacitat de:

1. Utilitzar l'idioma amb flexibilitat i eficàcia, adaptant-se amb precisió i coherència al context, a les intencions i als interlocutors per comunicar-se de forma

fluida i espontània, fins i tot en situacions complexes o en circumstàncies adverses (físiques, socials, psicològiques).

2. Utilitzar un repertori de recursos prou ampli i ric, tant lingüístics com no lingüístics, per comunicar-se gairebé sense esforç, mostrant de manera consistent un grau alt de correcció gramatical i lèxica i un domini ampli de les estratègies discursives.

3. Comprendre textos escrits i orals, extensos i complexos, de diferents tipologies, formats i temes, en les varietats estàndard de la llengua i en diversos registres, i captar-ne sentits implícits o càrregues connotatives, encara que, en cas dels textos orals, l'accent sigui desconegut. Ser capaç de fer una síntesi d'aquests textos i eventualment verbalitzar-la oralment o per escrit, ajustant amb eficàcia l'expressió d'aquestes síntesis als recursos lingüístics de què es disposa per a un context específic.

4. Identificar i valorar les normes i convencions socials de les comunitats on es parla l'idioma objecte d'estudi, a partir de l'experiència de les pròpies normes i convencions, en contextos plurilingües i pluriculturals.

5. Utilitzar la consciència de la pròpia identitat cultural per aproximar-se a les altres cultures sense prejudicis i poder dur a terme actuacions de mediació cultural.

6. Establir un control conscient sobre els factors que condicionen el procés d'aprenentatge per tal d'assumir-ne la gestió i poder formular fites pròpies. Ser conscient que el context de la comunicació (presencial o no presencial, sincrònic o asincrònic, visual o auditiu, oral o escrit) i els nous gèneres textuais propiciats per les noves tecnologies (TIC) condicionen el discurs i poden implicar l'ús d'estratègies específiques tant en el procés d'aprenentatge com en l'ús de la llengua.

Objectius per destreses

1. Expressió i interacció oral

Produir, amb un alt grau de correcció gramatical i un repertori lèxic ampli i precís, textos orals ben estructurats, clars i detallats de diferents àmbits (personal, social, professional i acadèmic), sobre diversitat de temes, amb diferents funcions, fins i tot amb usos emocionals, al·lusius i humorístics, en interacció i dirigits a un únic interlocutor, un col·lectiu reduït o una audiència àmplia.

Expressar-se espontàniament, amb flexibilitat, fluïdesa i pràcticament sense esforç, en diversitat de situacions, utilitzant, si s'escau, les tecnologies de la informació i la comunicació per formular idees i opinions de manera precisa, prendre i mantenir la paraula i relacionar hàbilment la pròpia contribució al discurs amb la dels altres interlocutors, utilitzant un repertori ampli de lèxic i d'estructures, i suplint fàcilment les mancances amb l'ús de les estratègies adequades.

Resumir i sintetitzar informació provinent de textos de diferent tipologia i complexitat.

Seleccionar l'estil i el registre apropiats en funció de l'interlocutor o interlocutors.

2. Expressió i interacció escrita

Produir, amb un alt grau de correcció gramatical i un repertori lèxic ampli i precís, textos escrits d'una certa extensió, clars, detallats, ben estructurats i cohesionats, amb objectius i funcions diverses, i de diferents àmbits (personal, social, professional i acadèmic).

Expressar-se amb flexibilitat, fluïdesa i pràcticament sense esforç, utilitzant, si s'escau, les tecnologies de la informació i la comunicació per formular idees i opinions de manera precisa, i relacionar hàbilment la pròpia contribució al discurs amb la dels altres interlocutors, suplint les mancances amb l'ús de les estratègies adequades.

Resumir i sintetitzar informació provinent de textos de diferent tipologia i complexitat sobre temes de diferents àmbits, amb un alt grau de correcció gramatical i l'ús d'un repertori lèxic ampli i ric.

Seleccionar l'estil i el registre apropiats d'acord amb el lector o lectors.

3. Comprensió oral

Comprendre, amb cert detall i sense gaire esforç –fins i tot en condicions acústiques poc favorables–, textos orals conceptualment i lingüísticament complexos sobre temes concrets i abstractes, encara que no siguin de la seva especialitat, articulats a velocitat normal o ràpida, si l'accent li és familiar o té temps per acostumar-s'hi. Reconèixer els implícits i els usos al·lusius i connotatius, quan es disposa de context suficient, i identificar el sentit d'una àmplia gamma d'expressions idiomàtiques i col·loquials.

Identificar els canvis de registre i reconèixer diferents varietats no estàndard de la llengua i llengüatges específics d'un grup social, generacional o professional.

4. Comprensió lectora

Comprendre amb detall textos escrits llargs, conceptualment i lingüísticament rics i complexos, sobre temes concrets i abstractes, tant si es relacionen amb el seu camp d'especialitat professional com si no; copsar els implícits, els usos al·lusius i connotatius, i els matisos subtils, així com identificar el sentit d'una àmplia gamma d'expressions idiomàtiques i col·loquials, sempre que es puguin tornar a llegir les seccions que puguin resultar difícils.

Reconèixer diferències d'estil en textos de caràcter literari, periodístics, tècnics, de divulgació, publicitaris, i administratius adreçats al públic en general, així com en textos de diferent tipologia publicats en diferents suports.

CONTINGUTS

Competències generals

A. Actituds

Els estudis sobre l'aprenentatge i l'adquisició de llengües donen una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura o cultures que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'assegurar-se que l'alumnat reconeix el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, que pot identificar les pròpies i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

1. Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

Potenciació de la motivació intrínseca, la curiositat i l'obertura cap a l'ampliació i millora d'àrees de coneixement ja treballades i cap a l'adquisició de nous coneixements.

Acceptació de la responsabilitat que com a individu i membre de la societat representa accedir a aprenentatges especialitzats.

Consciència de la importància de la gestió i control del propi procés d'aprenentatge.

Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar l'ús de noves tecnologies (Moodle, Wiki, Facebook...) com a mitjà d'aprenentatge.

Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.

Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles d'uns aprenentatges a d'altres.

Acceptació de les diferències en els estils d'aprenentatge i interès per aprendre i compartir noves formes d'adquirir i practicar coneixements.

Acceptació de la responsabilitat que suposa l'aprenentatge en grup.

Valoració de la crítica constructiva dels altres.

2. Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

Consciència de la importància d'un treball sistemàtic i constant per aconseguir avenços en l'aprenentatge.

Valoració de l'entorn i de tot tipus de situacions, incloses les derivades de l'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació, com a camp d'experimentació dels coneixements de què es disposa.

Consciència de la importància d'identificar les necessitats i els interessos personals i de fixar objectius assumibles i observables a curt i mitjà termini.

Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de creixement personal i professional.

Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.

Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.

Consciència de la importància d'actuar com a mediador per ajudar a comunicar-se a persones que no disposen dels recursos lingüístics necessaris per fer-ho, i del fet que el paper de mediador serveix per consolidar els propis coneixements.

Reconeixement d'avenços i mancances com a producte del control del propi procés d'aprenentatge.

Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.

Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.

Consciència de la importància d'expressar-se amb correcció i precisió.

Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.

Consciència de la importància d'escoltar els altres per aconseguir una interacció efectiva.

Valoració de l'altre com a font d'aprenentatge.

3. Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.

Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

Interès per aprofundir en el coneixement de la pròpia identitat per tal de percebre les diferències respecte a les identitats de les persones pertanyents a la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Consciència de la importància de conèixer les diferències culturals per actuar adequadament en diferents situacions de comunicació.

Reconeixement de la importància de l'observació com a mitjà per conèixer els hàbits i comportaments culturals d'altri.

Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.

Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures i acceptació de l'alteritat i la diferència.

Acceptació de l'ambigüitat de situacions que representen noves experiències de comunicació.

Reconeixement de possibles mancances en competència cultural per entendre la resposta de l'interlocutor en situacions comunicatives determinades.

Consciència de la importància d'actuar com a mediador intercultural per ajudar a comunicar-se a persones que no disposen dels coneixements culturals necessaris per fer-ho.

B. Competència sociocultural

El coneixement de la societat i de la cultura o cultures de la comunitat o comunitats en què es parla l'idioma objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'aquest idioma.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i entendre el món, i

incideix en la manera de comunicar-se amb els altres, fent possible la modulació del discurs d'acord amb les pròpies necessitats i les del context. En aquest nivell caldrà assegurar que l'alumnat ja té assolida una consciència intercultural que li permet fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es troba en els seus intercanvis interculturals, i alhora ampliar i aprofundir aquesta consciència en els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Condicions de vida:

Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).

Habitatge.

Prestacions socials (educació, sanitat, pensions...).

Paisatge i clima.

Medi ambient.

Sostenibilitat.

Trets socioeconòmics.

Tecnologies de la informació i la comunicació.

Relacions interpersonals:

Relacions de parentiu.

Relacions entre generacions.

Relacions entre persones.

Relacions a la feina.

Relacions entre diferents comunitats.

Estructura de la societat:

Estructura familiar.

El món del treball.

Lleis i normes.

Grups socials, partits polítics, institucions, associacions...

Administració i institucions públiques i privades.

Mitjans d'informació i comunicació.

Valors i creences:

Cultura i tradicions.

Història i identitat.

Organització politicoadministrativa i institucions.

Religions.

Altres cultures i grups socials.

Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques...).

Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal:

Gestos, expressions i postures.

Distància i contacte físic.

Ús del temps i durada dels senyals no verbals.

Convencions socials i comportaments rituals:

Conversa (actituds, convencions i tabús).

Actes de caràcter social.

Pràctiques religioses i rituals.

Actitud del públic en espectacles i cerimònies.

Celebracions, festivals, balls...

C. *Continguts nocionals*

El llistat següent de continguts nocionals inclou els conceptes bàsics a partir dels quals es desglossaran les subcategories corresponents amb els seus exponents lingüístics per a aquest nivell.

Entitats:

Expressió de les entitats i tot allò que hi fa referència.

Propietats:

Existència.

Quantitat.
Qualitat.
Valoració.
Relacions:
Espai (ubicació absoluta i relativa en l'espai).
Temps (situació absoluta i relativa en el temps).
Estats, processos i activitats (aspecte, modalitat, participants i les seves relacions).
Relacions lògiques (entre estats, processos i activitats): conjunció, disjunció; posició. Comparació; condició; causa; finalitat; resultat.
Relacions temporals (anterioritat, simultaneïtat, posterioritat).

D. Estratègies i habilitats lingüístiques

1. Estratègies comunicatives per a l'ús de la llengua

Tant en l'ús de la llengua per part dels nadius com en el procés d'aprenentatge, les persones (nadius o aprenents) realitzen actes comunicatius en les diferents habilitats lingüístiques (parlar, conversar, escoltar, escriure, llegir, mitjançar oralment i per escrit) i posen en funcionament diferents estratègies de comunicació per dur-los a terme.

Les estratègies són un mitjà que l'usuari d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives d'una situació determinada i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives suposa l'aplicació dels principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, de les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació.

El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius en les diferents habilitats lingüístiques, utilitzant estratègies comunicatives.

1.1 Estratègies de recepció (oral i escrita).

Planificació

Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.

Utilització dels indicis contextuais en què es produeix la situació comunicativa per posar en funcionament els esquemes mentals de coneixements previs del món i de la situació específica en què es produeix l'intercanvi comunicatiu.

Adequació del tipus d'audició o lectura a les diferents intencions de l'oient o lector, i a la funció i tipologia del text, per tal de preveure'n el contingut.

Execució

Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis sobre el significat del text i sobre les intencions de qui l'ha produït, a partir dels indicis contextuais i dels coneixements previs del lector o de l'oient.

Avaluació i reparació

Verificació de les hipòtesis plantejades: encaix entre la comprensió del text i els indicis contextuais i els coneixements previs.

Revisió i nova formulació d'hipòtesi si s'escau.

1.2 Estratègies de producció (oral i escrita).

Planificació

Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements generals i lingüístics.

Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.

Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció i tipologia del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs...).

Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Establiment del que s'ha de produir i dels mitjans per fer-ho (orals o escrits) considerant l'efecte que pot produir en el destinatari o destinataris del missatge.

Execució

Composició i articulació del discurs integrant elements verbals i no verbals.

Utilització dels recursos i de les estratègies de què es disposa per reajustar la tasca a l'alça.

Utilització d'estratègies d'evitació, circumloquis i paràfrasis, per compensar mancances de lèxic o d'estructures, sense interrompre del tot el discurs.

Utilització de tècniques per guanyar temps per pensar o per organitzar el discurs sense que hi hagi cap mena d'interrupció que bloquegi el discurs.

Avaluació i reparació

En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació de l'audiència, a través de la seva reacció oral, gestual o d'expressió facial.

En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (relectura, revisió, correcció...) per part de qui escriu o d'un possible lector.

1.3 Estratègies d'interacció (oral i escrita).

A més de les estratègies de recepció i comprensió indicades en els apartats anteriors, en el cas de la interacció oral hi ha un tipus d'estratègies específiques d'aquesta habilitat referides al control que els interlocutors tenen del procés. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.

Coneixement de les regles de la interacció oral (torn de paraula i distància física dels interlocutors).

Coneixement de les regles de la interacció escrita d'acord amb la tipologia textual de què es tracti (notes, postals, cartes, correus electrònics).

Execució

Capacitat per escollir una expressió adequada d'un repertori disponible de funcions discursives per començar els comentaris de manera apropiada, amb l'objectiu de prendre la paraula per poder portar la iniciativa en l'intercanvi o per guanyar temps i conservar-la mentre es reflexiona.

Capacitat per relacionar hàbilment la pròpia contribució amb la de l'interlocutor o interlocutors perquè la cooperació permeti desenvolupar un intercanvi exitós.

Avaluació i reparació

Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació explícita o implícita que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita, oral, gestual o d'expressió facial.

Capacitat per facilitar ajut i demanar-lo fent preguntes i responnent-les per tal de comprovar que s'ha entès l'interlocutor i que s'ha estat interpretat correctament per tal d'evitar possibles malentesos i per aclarir possibles punts ambigus.

1.4 Estratègies de mediació.

Són les que utilitza l'usuari de la llengua, quan fa el paper d'intermediari, en les activitats de mediació entre interlocutors que no es poden entendre directament, o entre un text oral o escrit i un parlant d'una llengua diferent de la dels textos.

Planificació

Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.

Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.

Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

Prendre consciència de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Composició i articulació d'un discurs oral a partir del missatge rebut integrant-hi elements verbals i no verbals, i formulació del nou missatge de manera pràcticament simultània i en temps real.

Avaluació i reparació

Comprovació de la congruència entre els dos textos (el d'origen i el produït) a nivell comunicatiu.

Comprovació de la coherència dels dos textos a nivell lingüístic.

En el cas d'una mediació escrita, en la traducció d'un text escrit pot ajudar a l'èxit la consulta de diccionaris o obres de referència o de persones competents en el tema de què es tracta.

2. Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. Segons els aprenents, saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació, la llengua i la cultura. Reflexió sobre el fet comunicatiu i els diferents elements contextuals que conformen una situació comunicativa.

Aprofundiment i consolidació del procés de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació, la llengua i la cultura.

Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció o ús de diferents elements o aspectes de la llengua i de la cultura. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.

Reconeixement de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.

2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

Coneixement de la terminologia necessària.

Reconeixement dels propis errors i dels mitjans per solucionar-los.

Utilització de tècniques d'estudi i altres eines de treball.

Coneixement i control del propi estil d'aprenentatge.

Coneixement i control del propi procés d'aprenentatge.

Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com a elements de millora del procés i del producte.

2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.

Acceptació de possibles malentesos en una situació comunicativa i mobilització dels recursos i tècniques disponibles per evitar-los.

Formulació d'objectius clars, precisos i possibles per reforçar l'automotivació.

Consciència de la importància dels companys com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.

Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.

Predisposició a rebre la retroalimentació del professor i de parlants amb domini de la llengua sobre el procés d'aprenentatge.

Interès per reflexionar sobre el propi procés d'aprenentatge per tal de millorar-lo.

Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions...).

Capacitat de risc per experimentar amb les noves tecnologies com a forma d'enriquir els aprenentatges.

COMPETÈNCIA LINGÜÍSTICA COMUNICATIVA

A. *Competència pragmàtica*

1. Funcions

Actes de parla que inclouen a més de la pròpia emissió d'un enunciat amb sentit la intenció de l'agent que el produeix i l'efecte en l'interlocutor, així com el context social i cultural en què s'insereixen.

1.1 Coneixements i informació.

Identificar i identificar-se; donar informació; modular la informació personal que es dona; confirmar la informació prèvia; descriure i narrar; expressar coneixement; expressar desconeixement; expressar habilitat per fer alguna cosa; expressar que es recorda o no es recorda una cosa.

1.2 Opinió, creences i hipòtesis.

Donar l'opinió; demanar valoració; valorar; posicionar-se a favor o en contra; preguntar si s'està d'acord amb alguna cosa; invitar a l'acord; expressar acord i desacord; rebatre; expressar certesa i evidència; expressar manca de certesa i evidència; invitar a formular una hipòtesi; expressar possibilitat; expressar obligació i necessitat; expressar falta d'obligació i necessitat.

1.3 Propòsits d'acció: intencions, decisions, voluntat.

Expressar plans, intencions i decisions; expressar plans i intencions frustrats; fer propostes i suggeriments; rebutjar una prohibició; proposar i suggerir; acceptar i rebutjar una proposta; acceptar una ordre, petició o prec; negar-se a obeir una ordre, a acceptar una petició o un prec; prometre i comprometre's; oferir-se per fer alguna cosa.

1.4 Actes directius i persuasius (que tenen com a finalitat que la persona destinatària faci o no faci alguna cosa).

Demanar l'opinió; demanar informació; demanar pel coneixement d'alguna cosa; demanar confirmació; demanar si es recorda o s'ha oblidat d'alguna cosa; preguntar per l'habilitat de fer alguna cosa; demanar pels gustos i els interessos; demanar per preferències; demanar per desitjos; demanar per plans i intencions; demanar per l'estat d'ànim; donar una ordre o instrucció; demanar un favor; demanar objectes; demanar ajuda; pregar; repetir una ordre prèvia o pressuposada; demanar permís; donar i denegar permís; prohibir; oferir i convidar; sol·licitar confirmació d'una proposta prèvia, oferiment o invitació; aconsellar; advertir; amenaçar; retreure; tranquil·litzar i consolar; animar; intentar convèncer.

1.5 Sentiments, actituds, estat físic i anímic.

Expressar gustos i interessos; mostrar interès i escepticisme; explicar plans i intencions; expressar aprovació i desaprovació, aversió, preferència, desitjos, alegria, satisfacció, tristesa, indiferència, aflicció, plaer, diversió, avorriment, afartament, enuig, indignació, por, ansietat, preocupació, nerviosisme, angoixa, empatia, alleujament, esperança, decepció, resignació, penediment, sorpresa, estranyesa, admiració, orgull, afecte i sensacions físiques.

1.6 Relació social: actituds envers les altres persones.

Saludar; respondre a una salutació; adreçar-se a algú; presentar a algú; respondre a una presentació; preguntar per la necessitat d'una presentació; sol·licitar ser presentat; donar la benvinguda a algú; respondre a una benvinguda; disculpar-se; respondre a una disculpa; agrair; respondre a un agraïment; expressar el condol; proposar un brindis; felicitar; formular bons desitjos; respondre a felicitacions i bons desitjos; acomiadar-se.

1.7 Estructuració del discurs.

Sol·licitar que comenci un relat i reaccionar; introduir el tema del relat i reaccionar; indicar que se segueix el relat amb interès; controlar l'atenció de l'interlocutor; introduir un fet; organitzar la informació; connectar elements; reformular el que s'ha dit; destacar un element; introduir paraules d'una altra persona; citar; encetar una digressió; tancar una digressió; rebutjar un tema o un aspecte del tema; interrompre; indicar que es pot reprendre el discurs; demanar a algú que guardi silenci; cedir la paraula; indicar que es desitja continuar el discurs; concloure el discurs; introduir un nou tema; proposar el tancament; rebutjar el tancament introduint un nou tema; eludir compromisos.

2. Competència sociolingüística

Atès que la llengua és un fenomen sociocultural que incideix en la forma en què les persones es comuniquen i que comporta una manera de veure i d'entendre el món, cal posar èmfasi en els aspectes de l'ús de la llengua que es relacionen amb aquest fenomen i que conformen la competència lingüística. A continuació es llisten els aspectes que caldrà incorporar en el curs del procés d'ensenyament-aprenentatge d'aquest nivell:

2.1 Marcadors lingüístics de relacions socials que reflecteixen les diferències en l'estatus de les persones interlocutores, la proximitat de la relació i el registre del discurs i es manifesten en contextos poc habituals:

La selecció i l'ús de les formes de rebuda, de presentació, de comiat, d'interpel·lació i de reacció a aquestes formes.

La selecció i l'ús de les formes per reaccionar davant d'informacions relacionades amb els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell i per reaccionar en les situacions que es generen.

La selecció, l'ús i el canvi, si escau, de formes de tractament, formal, informal, familiar, segons la confiança, el respecte, l'acostament o el distanciament que es vulgui mostrar.

Les convencions en els torns de paraula (cara a cara, per telèfon o SMS, i en xats, fòrums, xarxes socials i altres entorns virtuals).

Les demostracions de deferència (per raó d'edat, sexe, estatus...).

2.2 Convencions socials (per exemple, fórmules de cortesia) que varien d'una cultura a una altra, la inadequada aplicació de les quals entrebanca o impossibilita el funcionament dels principis de cooperació i pot comportar malentesos interculturals.

Les convencions socials poden respondre a aspectes que cal identificar:

Determinades actituds, valors o creences.

Les relacions interpersonals entre els interlocutors.

Determinats rituals de comportament.

L'estat d'ànim dels parlants.

Temes que poden resultar tabú.

2.3 Reconeixement d'expressions de saviesa popular –component significatiu de l'aspecte lingüístic de la competència sociocultural– i, de grafits, eslògans publicitaris a la televisió o a la vestimenta, plafons als llocs de treball, amb la mateixa funció: refranys, expressions idiomàtiques, cites, frases tòpiques, referències a aspectes culturals propis dels contextos on es parla la llengua (de la literatura, de la televisió, de la política...); i utilització dels usos més freqüents d'aquestes expressions.

2.4 Diferències de registre referides a diversos usos de la llengua en contextos diversos: formal, estàndard, informal, familiar, col·loquial, íntim...

Reconeixement i producció, en diferents contextos, d'expressions i col·loquialismes, elements estilístics que permeten un ús emotiu, al·lusiu, humorístic... del discurs (llargada de les frases, frases fetes, ús forçat del lèxic o de determinades estructures...).

2.5 Reconeixement d'indicadors lingüístics de procedència geogràfica, grup professional, social, generacional. Aquests indicadors poden ser de:

Lèxic (doble sentit, sentit malsonant, paraules malsonants...).

Accent.

Entonació.

2.6 Aspectes paralingüístics (sons, onomatopeies, interjeccions, falques, mots crossa, preguntes de farciment, gestió dels silencis, ús d'ícones, abreviatures, sigles, i diferents elements tipogràfics...).

2.7 Llenguatge corporal en diferents contextos i cultures:

Proxèmica (usos de l'espai: distància i contacte físic entre persones en la interacció).

Quinèsica (gestos, expressions i postures que denoten estats d'ànim).

Cronèmica (ús del temps i durada de diferents senyals no verbals: una abraçada, una mirada, una encaixada de mans...).

B. Competència discursiva

Pràctica social articulada a partir de l'ús contextualitzat de la llengua oral o escrita.

Elements relatius a la formació i l'ús del text i del discurs. Anàlisi de l'enunciat, com a unitat bàsica del discurs, i de la seva combinació per formar textos significatius.

1. Organització del discurs

1.1 Adequació al context.

Relació del text amb la situació de comunicació. Reconeixement, identificació i selecció de:

1.1.1 Els indicis situacionals i la intenció comunicativa. Identificació de la ironia, l'humor, el sarcasme...

1.1.2 Funció comunicativa del text.

1.1.3 Tipus de text i format.

1.1.4 Varietat i registre

Diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit.

Registre formal, informal i neutre; distinció clara de les situacions que determinen un cert estil (periodístic, cartes al director, anuncis, avisos...).

Variants estàndard i no estàndard.

1.1.5 Tema: enfocament i contingut.

Pertinència i riquesa de continguts.

Selecció de recursos adequats al nivell per organitzar el discurs.

Planificació segons les persones destinatàries o persones interlocutores.

Planificació segons el contingut (carta, exposició, narració...).

Ús d'elements no verbals per il·lustrar el discurs (notes, dibuixos, esquemes, gràfics, fotos...).

1.2 Coherència textual.

El text com a unitat global de significat.

1.2.1 Pertinència del contingut. Selecció de contingut rellevant.

1.2.2 Estructuració del contingut. Ordre lògic de les idees.

1.2.3 Selecció de les estructures morfosintàctiques i del lèxic adequat.

1.3 Cohesió textual.

Organització interna del text. Relacions sintàctiques i semàntiques (fenòmens gramaticals i lèxics) que connecten els enunciats d'un text entre si. Mecanismes i recursos per a l'inici, desenvolupament i conclusió de la unitat textual.

1.3.1 Inici.

Recursos específics del discurs oral:

Presa de contacte: *Guten Tag, meine verehrten Zuhörer. Es ist mir eine Ehre, Ihnen... vorzustellen. Zuallererst lassen Sie mich.*

Introducció del tema: *Zuallererst...; Eine Sache, die ich ansprechen möchte.*

Recursos específics del discurs escrit:

Textos codificats (encapçalaments, sagnats, ortotipografia, títols, subtítols, mecanismes d'acostament al lector): *Betreff, Bezüglich; Wir freuen uns, Ihnen mitteilen zu dürfen.*

1.3.2 Desenvolupament.

Recursos específics del discurs oral:

El torn de paraula: *Dürfte ich dazu bitte auch etwas sagen?; Drücke ich mich verständlich aus?; Was halten Sie davon?*

Demostració de comprensió: *Selbstverständlich; Das kann ich gut nachvollziehen.*

Demostració d'incomprensió: *Das ist mir ein Rätsel.*

Petició d'aclariments: *Könnten Sie das Letzte vielleicht noch einmal mit anderen Worten wiederholen?; Könnten Sie mir kurz erklären, was Sie unter... verstehen?*

Demostrar d'implicació: *mhm, klar, doch, natürlich, ah ja.*

Petició de confirmació: *Wenn ich Sie richtig verstanden habe, vertreten Sie die Auffassung, dass...; Ist das so korrekt.*

Emfasi: *Dieses Kleid steht dir ungemein gut; Die Sendung gestern war wahnsinnig interessant.*

Recuperació del tema: *Um auf das eigentliche Thema zurückzukommen; Kommen wir noch einmal zurück zur Frage.*

L'entonació com a recurs de cohesió del text oral: patrons d'entonació en oracions interrogatives, confirmatives, exclamatives i enunciatives.

Recursos específics del discurs escrit:

Coreferència (ús de l'article, pronoms, adverbis, demostratius; concordança de temps verbals): *...liegt das Schloss Schönbrunn; Hier lebte...; Dorthin kommen jährlich...; Im 18. Jahrhundert wurde der Tierpark gebaut; Damals war...*

La connexió, ús d'elements d'enllaç i organització del text:

Addició: *zusätzlich, hinzufügend.*

Contrast: *trotz, nichtsdestowenige.*

Finalitat i resultat: *folglich, demnach.*

Causa: *angesichts, dank, aufgrund.*

Condicció: *falls.*

Conseqüència: *somit, infolgedessen.*

Repetició. Substitució per sinònims: *der Palast ist die Hauptattraktion der Stadt... dieses Bauwerk wurde...; substitució per hiperònims: Ich gab ihm den Hammer, aber er brauchte das Werkzeug nicht mehr; substitució per hipònims: rot ist eine Farbe; substitució per proformes lèxiques: Sie trank ein Radler. Dieses Getränk war sehr erfrischend.*

Reformulació. Paràfrasi i aclariments: *mit anderen Worten, um bestehende Zweifel aus dem Weg zu räumen.*

Al·lusions, referències, cites i evocacions: *Laut Artikel, verweisend auf.*

Introducció de subtemes: *dazu kommt noch, dass...; Man muss auch berücksichtigen.*

Personalització: *meines Erachtens ist das; Für mich steht fest, dass...; Ich vertrete die Ansicht.*

La puntuació com a recurs de cohesió d'un text escrit: usos dels signes de puntuació en les cartes i altres textos formals.

1.3.3 Conclusió.

Recursos específics del discurs oral:

Resum: *Alles in allem kann man sagen; Insgesamt kann man sagen.*

Indicació de tancament textual: *Um zum Schluss zu kommen.*

Recursos específics del discurs escrit:

Resum: *Zusammenfassend kann gesagt werden.*

Indicació de tancament textual: *Abschließend möchte ich noch erwähnen.*

2. Textos i àmbits d'ús

2.1 Expressió i interacció oral.

2.1.1 Converses de caràcter col·loquial i transaccional.

2.1.2 Converses de caràcter formal o semiformal.

2.1.3 Monòlegs espontanis o preparats, adreçats a una audiència: narracions de fets, experiències; exposició argumentada d'idees i presentacions de temes d'interès general o d'especialitats conegudes per l'alumne.

2.1.4 Participació en tertúlies i debats.

2.1.5 Participació en activitats d'aprenentatge i d'avaluació (presentacions d'un tema d'interès personal o professional, debats, simulacions, enquestes, entrevistes...).

- 2.1.6 Anuncis publicitaris.
- 2.1.7 Participació en xats de veu, skype, videoconferències i altres eines d'expressió i interacció que ens ofereixen Internet i les TIC.
- 2.2 Expressió i interacció escrita.
 - 2.2.1 Cartes formals: de sol·licitud, acceptació, reclamacions, queixes...
 - 2.2.2 Escrits personals, informes i articles relacionats amb els estudis, la feina, i amb especialitats conegudes per l'alumne.
 - 2.2.3 Formularis de reclamació, comunicat d'accidents o sinistres.
 - 2.2.4 Articles d'opinió (cartes al director, revista de l'escola, crítiques d'espectacles...).
 - 2.2.5 Apunts, resums i síntesis.
 - 2.2.6 Escriptura creativa (cançons, poemes, contes, altres textos literaris...).
 - 2.2.7 Xats, blocs, tuiters i altres textos que es generen mitjançant Internet i les TIC.
- 2.3 Comprensió oral.
 - 2.3.1 Notícies, reportatges, debats, tertúlies... emesos per ràdio o televisió.
 - 2.3.2 Espectacles en directe (teatre, cinema, esports, concerts, cançons...).
 - 2.3.3 Discursos, conferències... en directe o a través de la ràdio, la televisió o Internet.
- 2.4 Comprensió escrita.
 - 2.4.1 Notes personals al·lusives (*post-it*, correus electrònics...).
 - 2.4.2 Diaris i revistes.
 - 2.4.3 Textos literaris (novel·la, assaig, poesia...).
 - 2.4.4 Manuals d'instruccions, catàlegs i prospectes.
 - 2.4.5 Tires còmiques i acudits.
 - 2.4.6 Anuncis publicitaris.
 - 2.4.7 Diccionaris bilingües i monolingües, de sinònims i antònims, ideològics, gramàtiques i altres recursos lexicogràfics.
- 2.5 Mediació oral i escrita.
 - 2.5.1 Diccionaris bilingües i monolingües, de sinònims i antònims, ideològics, gramàtiques i altres recursos lexicogràfics.

C. Competència lingüística

- 1. Lèxic i aspectes semàntics
 - 1.1 Ampliació de repertoris lèxics d'acord amb els objectius especificats per a aquest nivell en un ampli ventall de registres (formal, informal, col·loquial...) i de varietats geogràfiques (*Brötchen/Semmel*), històriques (*Weib/Frau*) i socials (*Knarre/Pistole*) de la llengua.
 - Relacions de sinonímia, antonímia, polisèmia, homonímia, hiponímia, hiperonímia en diferents camps semàntics i famílies lèxiques:
 - Sinonímia: *grölen/brüllen, Zimmer/Gemach.*
 - Antonímia: *aufgeben/durchhalten, Einfallsreichtum/Gedankenarmut.*
 - Polisèmia: *Läufer: Teppich, Schachfigur, Tonfolge, junges Schwein, Bote.*
 - Homonímia: *Tau: Niederschlag, Seil, griechischer Buchstabe.*
 - Hiperonímia, hiponímia: *Vögel: Spatz, Amsel, Fink, Schwalbe.*
 - Cultismes, neologismes i vulgarismes: *Spektrum, Pseudonym...; simsén; Literaturpapst...; verknallt sein, labern, glotzen.*
 - 1.2 Formació de paraules. Derivació.
 - 1.2.1 Derivació mitjançant sufixació:
 - Sufixos per adjectivar: -artig, -haft, -mäßig, -sam, -erig, -ern, -esk, -ös.
 - Sufixos dels adverbis: -lings, -seits, -wärts, -halber.
 - Sufixos per formar antònims: -frei, -leer, -arm, -reich.
 - 1.2.2 Derivació mitjançant prefixació:
 - Verbs amb prefixos: diferències semàntiques.
 - Prefixos per formar antònims: in-, des-, dis-, a-, ab-, non-.
 - 1.3 Formació de paraules. Composició.
 - Nom + nom, N+N-Komposita: Fuge+n+element, Wort+bildung.

- Adjectiu + nom (+ nom): Breit+maul+frosch; Dünn+brett+bohrer.
 Adjectiu + adjectiu: hell+gelb.
 Adverbi + adverbi: immer+fort.
 Verb + verb: gefrier+trocknen.
 Verb + nom: Hör+spiel.
 Preposició + nom: Gegen+satz.
 Pronom + nom: All+heilmittel.
 1.4 Abreviatures, sigles i acrònims: u.U., m.E., TÜV, NATO, Azubi.
 1.5 Interjeccions i onomatopeies: *knallen, rumpeln, rauschen, klirren*.
 1.6 Mots transparents i pròxims: *famos, Sekret*.
 1.7 Préstecs i mots d'origen estranger. *Anglizismen: chillen, Blind date, Coming out. Scheinanglizismen: Showmaster, Beamer*.
 1.8 Usos idiomàtics i expressius del lèxic.
 Expressions idiomàtiques: *auf die schiefe Bahn kommen*.
 Expressions idiomàtiques recents: *jemanden durch den Kakao ziehen*.
 Refrany: *Wer zu spät kommt, den bestraft das Leben*.
 Jocs de paraules: *Eile mit Weile*.
 2. Morfosintaxi.
 2.1 El substantiu.
 Mots de gènere oscil·lant: *der/das Laster, der/die Kiefer*.
 La formació del plural de mots d'origen estranger: *das Visum-die Visa; der Modus-die Modi*.
 La formació de plural mitjançant composició: *der Regen-die Regenfälle; das Lob-die Lobsprüche*.
 Mots sense plural: *Vieh, Grad, Dank, Getreide*.
 Mots que s'utilitzen principalment en plural: *Einkünfte, Gewissensbisse*.
 2.2 Els determinants.
 Articles. Ús i ommissió de l'article: *Karl der Dritte; mit vollem Mund; ihr Beamten*.
 Quantitatiu: *ein Haufen Leute; eine Herde Ziegen; hunderttausende Fans*.
 2.3 Els pronoms.
 Els pronoms relatius: *wohin, woher, wessen*.
 Els pronoms demostratius: *jener, solcher, derjenige*.
 Els pronoms indefinits: *einzelne, etliche, sämtliche*.
 El pronom *es*.
 2.4 L'adjectiu.
 El participi com a adjectiu: *die anfallenden Arbeite; bei tobendem Sturm*.
 Adjectius compostos: *bildschön, blütenrein, leichtverdaulich*.
 Adjectius amb funció atributiva: *die gestrige Zeitung; sein ständiges Klagen; der obere Teil*.
 Adjectius amb funció predicativa: *ich bin pleite; er geht barfuß; er erklärt es kurz und bündig*.
 La declinació en casos especials: *sämtliche verschwundene Papiere; irgenwelche kluge Leute*.
 Formes comparatives i superlatives. Casos especials: *eines der gesündesten Nahrungsmittel; dreimal so teurer wie; der weitaus teuerste spanische Wein*.
 Adjectius amb complements preposicionals: *das ist vereinbar mit; das ist ausschlaggebend für; befreundet sein mit*.
 Adjectius amb complements en acusatiu, datiu i genitiu: *Du bist mir eine Einklärung schuldig; Alles ist ihm gleichgültig; Er ist sich seines Fehlers bewusst*.
 2.5 El verb.
 Verbs amb prefixos separables i inseparables: *umfahren/umfahren, durchsetzen/durchsetzen*.
Funktionsverbgefüge: in Kraft treten, außer Acht lassen.
 Mode Konjunktiv I: l'estil indirecte.
 Mode Konjunktiv II: formes complexes.
 Modalitat subjectiva dels verbs modals.
 Partícules modals.

Veü passiva: formes complexes.

Formes concurrents de la passiva.

2.6 Les preposicions.

Col·locació. Postposició: *der Sicherheit halber; seinem Aussehen nach; deiner Mutter zuliebe.*

Preposicions amb genitiu o datiu: *laut, zufolge, dank.*

Casos amb ús especial: *Er zitterte vor Kälte; Er hat das aus Eifersucht getan; Ich habe mich von ihm durch seine Argumente überzeugen lassen.*

2.7 Els adverbis.

De freqüència: *ständig, stets, stündlich.*

De lloc: *anderswohin, dorthier, drüben.*

De temps: *zeitlebens, soeben, unterdessen.*

De manera: *umständehalber, blindlings, unversehens.*

De grau: *dermaßen, ungemein, ungemain.*

De rang: *lediglich, beinahe, ausgerechnet.*

2.8 El sintagma nominal.

El participi com a adjectiu (*Partizip I/Partizip II*) que complementa el sintagma nominal: *die verloren gegangen Jahre; ein erschreckendes Ergebnis; stark steigende Kosten.*

Sintagmes preposicionals: *der Bedarf an Medikamenten; seine Vorliebe für Sprachen.*

Sintagmes de genitiu: *eine Frau mittleren Alters; der Besuch eines Unbekannten.*

Sintagmes nominals introduïts per *als* i *wie*: *als guter Spanienkenner; mein Kollege als Fachmann auf diesem Gebiet; an einem Tag wie jedem anderen; mit Leuten wie ihnen.*

2.9 L'oració.

2.9.1 L'oració simple.

Modificacions de l'estructura: aposició i el·lipsi.

2.9.2 L'oració composta.

La coordinació: oracions juxtaposades, conjuntives, disjuntives, adversatives.

La subordinació: oracions subordinades substantives, adjectives, de relatiu, adverbials (temporals, causals, consecutives, concessives, condicionals, adversatives, modals, comparatius irrealis i finals).

3. Ortografia i aspectes gràfics.

Ús de majúscula i minúscula: *vorgestern Nacht; der Letzte sein; das Für und Wider; die Rat Suchenden.*

Aspectes gràfics més comuns segons la tipologia textual: avisos, anuncis, llistats bibliogràfics, currículum...

Verschleifungen: 'ne-denn/ein/einen; isse-ist sie.

4. Fonètica i fonologia.

4.1 Accent, ritme i entonació. Patrons tonals de l'oració.

Correcció d'errors fossilitzats.

L'ús de l'entonació per expressar ironia, interrogació, enuig.

4.2 Processos fonològics.

Auslautverhärtung

Assimilation

Aspiration

Knacklaut

ANNEX 2

Contingut del curs d'actualització i d'especialització del nivell C-1 d'anglès

DEFINICIÓ DE NIVELL

L'ensenyament d'idiomes en aquest nivell té com a finalitat capacitar l'alumnat per utilitzar l'idioma amb flexibilitat, eficàcia i precisió en tot tipus de situa-

cions, en els àmbits personal, públic, acadèmic i professional, que requereixin comprendre i processar textos orals i escrits extensos i complexos, en diverses varietats estàndard de la llengua, amb un repertori d'estructures i de lèxic ampli i que tractin sobre temes tant abstractes com concrets encara que l'alumne no hi estigui familiaritzat.

OBJECTIUS

Objectius generals

Adquirir l'habilitat o capacitat de:

1. Utilitzar l'idioma amb flexibilitat i eficàcia, adaptant-se amb precisió i coherència al context, a les intencions i als interlocutors per comunicar-se de forma fluida i espontània, fins i tot en situacions complexes o en circumstàncies adverses (físiques, socials, psicològiques).

2. Utilitzar un repertori de recursos prou ampli i ric, tant lingüístics com no lingüístics, per comunicar-se gairebé sense esforç, mostrant de manera consistent un grau alt de correcció gramatical i lèxica i un domini ampli de les estratègies discursives.

3. Comprendre textos escrits i orals, extensos i complexos, de diferents tipologies, formats i temes, en les varietats estàndard de la llengua i en diversos registres, i captar-ne sentits implícits o càrregues connotatives, encara que, en cas dels textos orals, l'accent sigui desconegut. Ser capaç de fer una síntesi d'aquests textos i eventualment verbalitzar-la oralment o per escrit, ajustant amb eficàcia l'expressió d'aquestes síntesis als recursos lingüístics de què es disposa per a un context específic.

4. Identificar i valorar les normes i convencions socials de les comunitats on es parla l'idioma objecte d'estudi, a partir de l'experiència de les pròpies normes i convencions, en contextos plurilingües i pluriculturals.

5. Utilitzar la consciència de la pròpia identitat cultural per aproximar-se a les altres cultures sense prejudicis i poder dur a terme actuacions de mediació cultural.

6. Establir un control conscient sobre els factors que condicionen el procés d'aprenentatge per tal d'assumir-ne la gestió i poder formular fites pròpies. Ser conscient que el context de la comunicació (presencial o no presencial, sincrònic o asincrònic, visual o auditiu, oral o escrit) i els nous gèneres textuais propiciats per les noves tecnologies (TIC) condicionen el discurs i poden implicar l'ús d'estratègies específiques tant en el procés d'aprenentatge com en l'ús de la llengua.

Objectius per destreses

1. Expressió i interacció oral

Produir, amb un alt grau de correcció gramatical i un repertori lèxic ampli i precís, textos orals ben estructurats, clars i detallats de diferents àmbits (personal, social, professional i acadèmic), sobre diversitat de temes, amb diferents funcions, fins i tot amb usos emocionals, al·lusius i humorístics, en interacció i dirigits a un únic interlocutor, un col·lectiu reduït o una audiència àmplia.

Expressar-se espontàniament, amb flexibilitat, fluïdesa i pràcticament sense esforç, en diversitat de situacions, utilitzant, si s'escau, les tecnologies de la informació i la comunicació per formular idees i opinions de manera precisa, prendre i mantenir la paraula i relacionar hàbilment la pròpia contribució al discurs amb la dels altres interlocutors, utilitzant un repertori ampli de lèxic i d'estructures, i suplint fàcilment les mancances amb l'ús de les estratègies adequades.

Resumir i sintetitzar informació provinent de textos de diferent tipologia i complexitat.

Seleccionar l'estil i el registre apropiats en funció de l'interlocutor o interlocutors.

2. Expressió i interacció escrita

Produir, amb un alt grau de correcció gramatical i un repertori lèxic ampli i precís, textos escrits d'una certa extensió, clars, detallats, ben estructurats i cohe-

sionats, amb objectius i funcions diverses, i de diferents àmbits (personal, social, professional i acadèmic).

Expressar-se amb flexibilitat, fluïdesa i pràcticament sense esforç, utilitzant, si s'escau, les tecnologies de la informació i la comunicació per formular idees i opinions de manera precisa, i relacionar hàbilment la pròpia contribució al discurs amb la dels altres interlocutors, suplint les mancances amb l'ús de les estratègies adequades.

Resumir i sintetitzar informació provinent de textos de diferent tipologia i complexitat sobre temes de diferents àmbits, amb un alt grau de correcció gramatical i l'ús d'un repertori lèxic ampli i ric.

Seleccionar l'estil i el registre apropiats en funció del lector o lectors.

3. Comprensió oral

Comprendre, amb cert detall i sense gaire esforç –fins i tot en condicions acústiques poc favorables–, textos orals conceptualment i lingüísticament complexos sobre temes concrets i abstractes, encara que no siguin de la seva especialitat, articulats a velocitat normal o ràpida, si l'accent li és familiar o té temps per acostumar-s'hi. Reconèixer els implícits i els usos al·lusius i connotatius, quan es disposa de context suficient, i identificar el sentit d'una àmplia gamma d'expressions idiomàtiques i col·loquials.

Identificar els canvis de registre i reconèixer diferents varietats no estàndard de la llengua i llenguatges específics d'un grup social, generacional o professional.

4. Comprensió lectora

Comprendre amb detall textos escrits llargs, conceptualment i lingüísticament rics i complexos, sobre temes concrets i abstractes, tant si es relacionen amb el seu camp d'especialitat professional com si no; copsar els implícits, els usos al·lusius i connotatius, i els matisos subtils, així com identificar el sentit d'una àmplia gamma d'expressions idiomàtiques i col·loquials, sempre que es puguin tornar a llegir les seccions que puguin resultar difícils.

Reconèixer diferències d'estil en textos de caràcter literari, periodístics, tècnics, de divulgació, publicitaris, i administratius adreçats al públic en general, així com en textos de diferent tipologia publicats en diferents suports.

CONTINGUTS

Competències generals

A. Actituds

Els estudis sobre l'aprenentatge i l'adquisició de llengües donen una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura o cultures que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'assegurar-se que l'alumnat reconeix el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, que pot identificar les pròpies i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

1. Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

Potenciació de la motivació intrínseca, la curiositat i l'obertura cap a l'ampliació i millora d'àrees de coneixement ja treballades i cap a l'adquisició de nous coneixements.

Acceptació de la responsabilitat que com a individu i membre de la societat representa accedir a aprenentatges especialitzats.

Consciència de la importància de la gestió i control del propi procés d'aprenentatge.

Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar l'ús de noves tecnologies (Moodle, Wiki, Facebook...) com a mitjà d'aprenentatge.

Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.

Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles d'uns aprenentatges a d'altres.

Acceptació de les diferències en els estils d'aprenentatge i interès per aprendre i compartir noves formes d'adquirir i practicar coneixements.

Acceptació de la responsabilitat que suposa l'aprenentatge en grup.

Valoració de la crítica constructiva dels altres.

2. Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

Consciència de la importància d'un treball sistemàtic i constant per aconseguir avenços en l'aprenentatge.

Valoració de l'entorn i de tot tipus de situacions, incloses les derivades de l'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació, com a camp d'experimentació dels coneixements de què es disposa.

Consciència de la importància d'identificar les necessitats i els interessos personals i de fixar objectius assumibles i observables a curt i mitjà termini.

Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de creixement personal i professional.

Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.

Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.

Consciència de la importància d'actuar com a mediador per ajudar a comunicar-se a persones que no disposen dels recursos lingüístics necessaris per fer-ho, i del fet que el paper de mediador serveix per consolidar els propis coneixements.

Reconeixement d'avenços i mancances com a producte del control del propi procés d'aprenentatge.

Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.

Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.

Consciència de la importància d'expressar-se amb correcció i precisió.

Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.

Consciència de la importància d'escoltar els altres per aconseguir una interacció efectiva.

Valoració de l'altre com a font d'aprenentatge.

3. Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.

Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

Interès per aprofundir en el coneixement de la pròpia identitat per tal de percebre les diferències respecte a les identitats de les persones pertanyents a la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Consciència de la importància de conèixer les diferències culturals per actuar adequadament en diferents situacions de comunicació.

Reconeixement de la importància de l'observació com a mitjà per conèixer els hàbits i comportaments culturals d'altri.

Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.

Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures i acceptació de l'alteritat i la diferència.

Acceptació de l'ambigüitat de situacions que representen noves experiències de comunicació.

Reconeixement de possibles mancances en competència cultural per entendre la resposta de l'interlocutor en situacions comunicatives determinades.

Consciència de la importància d'actuar com a mediador intercultural per ajudar a comunicar-se a persones que no disposen dels coneixements culturals necessaris per fer-ho.

B. *Competència sociocultural*

El coneixement de la societat i de la cultura o cultures de la comunitat o comunitats en què es parla l'idioma objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'aquest idioma.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i entendre el món, i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres, fent possible la modulació del discurs d'acord amb les pròpies necessitats i les del context. En aquest nivell caldrà assegurar que l'alumnat ja té assolida una consciència intercultural que li permet fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es troba en els seus intercanvis interculturals, i alhora ampliar i aprofundir aquesta consciència en els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Condicions de vida:

Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).

Habitatge.

Les prestacions socials (educació, sanitat, pensions...).

Paisatge i clima.

Medi ambient.

Sostenibilitat.

Trets socioeconòmics.

Tecnologies de la informació i la comunicació.

Relacions interpersonals:

Relacions de parentiu.

Relacions entre generacions.

Relacions entre persones.

Relacions a la feina.

Relacions entre diferents comunitats.

Estructura de la societat:

Estructura familiar.

El món del treball.

Lleis i normes.

Grups socials, partits polítics, institucions, associacions...

Administració i institucions públiques i privades.

Mitjans d'informació i comunicació.

Valors i creences:

Cultura i tradicions.

Història i identitat.

Organització politicoadministrativa i institucions.

Religions.

Altres cultures i grups socials.

Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques...).

Sentit de l'humor.

Llenguatge corporal:

Gestos, expressions i postures.

Distància i contacte físic.

Ús del temps i durada dels senyals no verbals.

Convencions socials i comportaments rituals:

Conversa (actituds, convencions i tabús).

Actes de caràcter social.

Pràctiques religioses i rituals.
Actitud del públic en espectacles i cerimònies.
Celebracions, festivals, balls...

C. *Continguts nocionals*

El llistat següent de continguts nocionals inclou els conceptes bàsics a partir dels quals es desglossaran les subcategories corresponents amb els seus exponents lingüístics per a aquest nivell.

Entitats:

Expressió de les entitats i tot allò que hi fa referència.

Propietats:

Existència.

Quantitat.

Qualitat.

Valoració.

Relacions:

Espai (ubicació absoluta i relativa en l'espai).

Temps (situació absoluta i relativa en el temps).

Estats, processos i activitats (aspecte, modalitat, participants i les seves relacions).

Relacions lògiques (entre estats, processos i activitats): conjunció, disjunció; posició. Comparació; condició; causa; finalitat; resultat.

Relacions temporals (anterioritat, simultaneïtat, posterioritat).

D. *Estratègies i habilitats lingüístiques*

1. Estratègies comunicatives per a l'ús de la llengua

Tant en l'ús de la llengua per part dels nadius com en el procés d'aprenentatge, les persones (nadius o aprenents) realitzen actes comunicatius en les diferents habilitats lingüístiques (parlar, conversar, escoltar, escriure, llegir, mitjançar oralment i per escrit) i posen en funcionament diferents estratègies de comunicació per dur-los a terme.

Les estratègies són un mitjà que l'usuari d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives d'una situació determinada i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives suposa l'aplicació dels principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, de les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació.

El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius en les diferents habilitats lingüístiques, utilitzant estratègies comunicatives.

1.1 Estratègies de recepció (oral i escrita).

Planificació

Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.

Utilització dels indicis contextuais en què es produeix la situació comunicativa per posar en funcionament els esquemes mentals de coneixements previs del món i de la situació específica en que es produeix l'intercanvi comunicatiu.

Adequació del tipus d'audició o lectura a les diferents intencions de l'oient o lector, i a la funció i tipologia del text, per tal de preveure'n el contingut.

Execució

Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis sobre el significat del text i sobre les intencions de qui l'ha produït, a partir dels indicis contextuais i dels coneixements previs del lector o de l'oient.

Avaluació i reparació

Verificació de les hipòtesis plantejades: encaix entre la comprensió del text i els indicis contextuais i els coneixements previs.

Revisió i nova formulació d'hipòtesi si s'escau.

1.2 Estratègies de producció (oral i escrita).

Planificació

Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements generals i lingüístics.

Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.

Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció i tipologia del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs...).

Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Establiment del que s'ha de produir i dels mitjans per fer-ho (orals o escrits) considerant l'efecte que pot produir en el destinatari o destinataris del missatge.

Execució

Composició i articulació del discurs integrant elements verbals i no verbals.

Utilització dels recursos i de les estratègies de què es disposa per reajustar la tasca a l'alça.

Utilització d'estratègies d'evitació, circumloquis i paràfrasis, per compensar mancances de lèxic o d'estructures, sense interrompre del tot el discurs.

Utilització de tècniques per guanyar temps per pensar o per organitzar el discurs sense que hi hagi cap mena d'interrupció que el bloquegi.

Avaluació i reparació

En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació de l'audiència, a través de la seva reacció oral, gestual o d'expressió facial.

En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (relectura, revisió, correcció...) per part de qui escriu o d'un possible lector.

1.3 Estratègies d'interacció (oral i escrita)

A més de les estratègies de recepció i comprensió indicades en els apartats anteriors, en el cas de la interacció oral hi ha un tipus d'estratègies específiques d'aquesta habilitat referides al control que els interlocutors tenen del procés. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.

Coneixement de les regles de la interacció oral (torn de paraula i distància física dels interlocutors).

Coneixement de les regles de la interacció escrita d'acord amb la tipologia textual de què es tracti (notes, postals, cartes, correus electrònics).

Execució

Capacitat per escollir una expressió adequada d'un repertori disponible de funcions discursives per començar els comentaris de manera apropiada, amb l'objectiu de prendre la paraula per poder portar la iniciativa en l'intercanvi o per guanyar temps i conservar-la mentre es reflexiona.

Capacitat per relacionar hàbilment la pròpia contribució amb la de l'interlocutor o interlocutors perquè la cooperació permeti desenvolupar un intercanvi exitós.

Avaluació i reparació

Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació explícita o implícita que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita, oral, gestual o d'expressió facial.

Capacitat de facilitar ajut i demanar-lo fent preguntes i responent-les per tal de comprovar que s'ha entès a l'interlocutor i que s'ha estat interpretat correctament per tal d'evitar possibles malentesos i per aclarir possibles punts ambigus.

1.4 Estratègies de mediació.

Són les que utilitza l'usuari de la llengua, quan fa el paper d'intermediari, en les

activitats de mediació entre interlocutors que no es poden entendre directament, o entre un text oral o escrit i un parlant d'una llengua diferent de la dels textos.

Planificació

Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.

Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.

Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

Prendre consciència de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Composició i articulació d'un discurs oral a partir del missatge rebut integrant-hi elements verbals i no verbals, i formulació del nou missatge de manera pràcticament simultània i en temps real.

Avaluació i reparació

Comprovació de la congruència entre els dos textos (el d'origen i el produït) a nivell comunicatiu.

Comprovació de la coherència dels dos textos a nivell lingüístic.

En el cas d'una mediació escrita, en la traducció d'un text escrit pot ajudar a l'èxit la consulta de diccionaris o obres de referència o de persones competents en el tema de què es tracta.

2. Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua.

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne assagi amb el mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. Segons els aprenents, saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació, la llengua i la cultura. Reflexió sobre el fet comunicatiu i els diferents elements contextuals que conformen una situació comunicativa.

Aprofundiment i consolidació del procés de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació, la llengua i la cultura.

Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció o ús de diferents elements o aspectes de la llengua i de la cultura. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.

Reconeixement de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.

2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

Coneixement de la terminologia necessària.

Reconeixement dels propis errors i dels mitjans per solucionar-los.

Utilització de tècniques d'estudi i altres eines de treball.

Coneixement i control del propi estil d'aprenentatge.

- Coneixement i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com a elements de millora del procés i del producte.
- 2.3 Estratègies socioafectives.
 - Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
 - Acceptació de possibles malentesos en una situació comunicativa i mobilització dels recursos i tècniques disponibles per evitar-los.
 - Formulació d'objectius clars, precisos i possibles per reforçar la automotivació.
 - Consciència de la importància dels companys com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
 - Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
 - Predisposició a rebre la retroalimentació del professor i de parlants amb domini de la llengua sobre el procés d'aprenentatge.
 - Interès per reflexionar sobre el propi procés d'aprenentatge per tal de millorar-lo.
 - Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions...).
 - Capacitat de risc per experimentar amb les noves tecnologies com a forma d'enriquir els aprenentatges.

COMPETÈNCIA LINGÜÍSTICA COMUNICATIVA

A. Competència pragmàtica

1. Funcions

Actes de parla que inclouen a més de la pròpia emissió d'un enunciat amb sentit, la intenció de l'agent que el produeix i l'efecte en l'interlocutor, així com el context social i cultural en què s'insereixen.

1.1 Coneixements i informació.

Identificar i identificar-se; donar informació; modular la informació personal que es dona; confirmar la informació prèvia; descriure i narrar; expressar coneixement; expressar desconeixement; expressar habilitat per fer alguna cosa; expressar que es recorda o no es recorda una cosa.

1.2 Opinions, creences i hipòtesis.

Donar l'opinió; demanar valoració; valorar; posicionar-se a favor o en contra; preguntar si s'està d'acord amb alguna cosa; invitar a l'acord; expressar acord i desacord; rebatre; expressar certesa i evidència; expressar manca de certesa i evidència; invitar a formular una hipòtesi; expressar possibilitat; expressar obligació i necessitat; expressar falta d'obligació i necessitat.

1.3 Propòsits d'acció: intencions, decisions, voluntat.

Expressar plans, intencions i decisions; expressar plans i intencions frustrats; fer propostes i suggeriments; rebutjar una prohibició; proposar i suggerir; acceptar i rebutjar una proposta; acceptar una ordre, petició o prec; negar-se a obeir una ordre, a acceptar una petició o un prec; prometre i comprometre's; oferir-se per fer alguna cosa.

1.4 Actes directius i persuasius (que tenen com a finalitat que la persona destinatària faci o no faci alguna cosa).

Demanar l'opinió; demanar informació; demanar pel coneixement d'alguna cosa; demanar confirmació; demanar si es recorda o s'ha oblidat d'alguna cosa; preguntar per l'habilitat de fer alguna cosa; demanar pels gustos i els interessos; demanar per preferències; demanar per desitjos; demanar per plans i intencions; demanar per l'estat d'ànim; donar una ordre o instrucció; demanar un favor; demanar objectes; demanar ajuda; pregar; repetir una ordre prèvia o pressuposada; demanar permís; donar i denegar permís; prohibir; oferir i convidar; sol·licitar confirmació d'una proposta prèvia, oferiment o invitació; aconsellar; advertir; amenaçar; retreure; tranquil·litzar i consolar; animar; intentar convèncer.

1.5 Sentiments, actituds, estat físic i anímic.

Expressar gustos i interessos; mostrar interès i escepticisme; explicar plans i intencions; expressar aprovació i desaprovació, aversió, preferència, desitjos, alegria, satisfacció, tristesa, indiferència, aflicció, plaer, diversió, avorriment, afartament, enuig, indignació, por, ansietat, preocupació, nerviosisme, angoixa, empatia, alleujament, esperança, decepció, resignació, penediment, sorpresa, estranyesa, admiració, orgull, afecte i sensacions físiques.

1.6 Relació social: actituds envers les altres persones.

Saludar; respondre a una salutació; adreçar-se a algú; presentar a algú; respondre a una presentació; preguntar per la necessitat d'una presentació; sol·licitar ser presentat; donar la benvinguda a algú; respondre a una benvinguda; disculpar-se; respondre a una disculpa; agrair; respondre a un agraïment; expressar el condol; proposar un brindis; felicitar; formular bons desitjos; respondre a felicitacions i bons desitjos; acomiadar-se.

1.7 Estructuració del discurs.

Sol·licitar que comenci un relat i reaccionar; introduir el tema del relat i reaccionar; indicar que se segueix el relat amb interès; controlar l'atenció de l'interlocutor; introduir un fet; organitzar la informació; connectar elements; reformular el que s'ha dit; destacar un element; introduir paraules d'una altra persona; citar; encetar una digressió; tancar una digressió; rebutjar un tema o un aspecte del tema; interrompre; indicar que es pot reprendre el discurs; demanar a algú que guardi silenci; cedir la paraula; indicar que es desitja continuar el discurs; concloure el discurs; introduir un nou tema; proposar el tancament; rebutjar el tancament introduint un nou tema; eludir compromisos.

2. Competència sociolingüística

Atès que la llengua és un fenomen sociocultural que incideix en la forma en què les persones es comuniquen i que comporta una manera de veure i d'entendre el món, cal posar èmfasi en els aspectes de l'ús de la llengua que es relacionen amb aquest fenomen i que conformen la competència lingüística. A continuació es llisten els aspectes que caldrà incorporar en el curs del procés d'ensenyament-aprenentatge d'aquest nivell:

2.1 Marcadors lingüístics de relacions socials que reflecteixen les diferències en l'estatus de les persones interlocutores, la proximitat de la relació i el registre del discurs i es manifesten en contextos poc habituals:

La selecció i l'ús de les formes de rebuda, de presentació, de comiat, d'interpel·lació i de reacció a aquestes formes.

La selecció i l'ús de les formes per reaccionar davant d'informacions relacionades amb els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell i per reaccionar en les situacions que es generen.

La selecció, l'ús i el canvi, si escau, de formes de tractament, formal, informal, familiar, segons la confiança, el respecte, l'acostament o el distanciament que es vulgui mostrar.

Les convencions en els torns de paraula (cara a cara, per telèfon o SMS, i en xats, fòrums, xarxes socials i altres entorns virtuals).

Les demostracions de deferència (per raó d'edat, sexe, estatus...).

2.2 Convencions socials (per exemple, fórmules de cortesia) que varien d'una cultura a una altra, la inadequada aplicació de les quals entrebanca o impossibilita el funcionament dels principis de cooperació i pot comportar malentesos interculturals.

Les convencions socials poden respondre a aspectes que cal identificar:

Determinades actituds, valors o creences.

Les relacions interpersonals entre els interlocutors.

Determinats rituals de comportament.

L'estat d'ànim dels parlants.

Temes que poden resultar tabú.

2.3 Reconeixement d'expressions de saviesa popular –component significatiu de l'aspecte lingüístic de la competència sociocultural– i, de grafits, eslògans publicitaris

a la televisió o a la vestimenta, plafons als llocs de treball, amb la mateixa funció: refranys, expressions idiomàtiques, cites, frases tòpiques, referències a aspectes culturals propis dels contextos on es parla la llengua (de la literatura, de la televisió, de la política...); i utilització dels usos més freqüents d'aquestes expressions.

2.4 Diferències de registre referides a diversos usos de la llengua en contextos diversos: formal, estàndard, informal, familiar, col·loquial, íntim....

Reconeixement i producció, en diferents contextos, d'expressions i col·loquialismes, elements estilístics que permeten un ús emotiu, al·lusiu, humorístic... del discurs (llargada de les frases, frases fetes, ús forçat del lèxic o de determinades estructures...).

2.5 Reconeixement d'indicadors lingüístics de procedència geogràfica, grup professional, social, generacional. Aquests indicadors poden ser de:

Lèxic (doble sentit, sentit malsonant, paraules malsonants...).

Accent.

Entonació.

2.6 Aspectes paralingüístics (sons, onomatopeies, interjeccions, falques, mots crossa, preguntes de farciment, gestió dels silencis, ús d'icones, abreviatures, sigles, i diferents elements tipogràfics...).

2.7 Llenguatge corporal en diferents contextos i cultures:

Proxèmica (usos de l'espai: distància i contacte físic entre persones en la interacció).

Quinèsica (gestos, expressions i postures que denoten estats d'ànim).

Cronèmica (ús del temps i durada de diferents senyals no verbals: una abraçada, una mirada, una encaixada de mans...).

B. Competència discursiva

Pràctica social articulada a partir de l'ús contextualitzat de la llengua oral o escrita.

Elements relatius a la formació i l'ús del text i del discurs. Anàlisi de l'enunciat, com a unitat bàsica del discurs, i de la seva combinació per formar textos significatius.

1. Organització del discurs

1.1 Adequació al context.

Relació del text amb la situació de comunicació. Reconeixement, identificació i selecció de:

1.1.1 Els indicis situacionals i la intenció comunicativa. Identificació de la ironia, l'humor, el sarcasme...

1.1.2 Funció comunicativa del text.

1.1.3 Tipus de text i format.

1.1.4 Varietat i registre.

Diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit.

Registre formal, informal i neutre; distinció clara de les situacions que determinen un cert estil (periodístic, cartes al director, anuncis, avisos...).

Variants estàndard i no estàndard:

1.1.5 Tema: enfocament i contingut.

Pertinència i riquesa de continguts.

Selecció de recursos adequats al nivell per organitzar el discurs.

Planificació segons les persones destinatàries o persones interlocutores.

Planificació segons el contingut (carta, exposició, narració...).

Ús d'elements no verbals per il·lustrar el discurs (notes, dibuixos, esquemes, gràfics, fotos...).

1.2 Coherència textual.

El text com a unitat global de significat.

1.2.1 Pertinència del contingut.

Selecció de contingut rellevant.

1.2.2 Estructuració del contingut. Ordre lògic de les idees.

1.2.3 Selecció de les estructures morfosintàctiques i del lèxic adequat.

1.3 Cohesió textual.

Organització interna del text. Relacions sintàctiques i semàntiques (fenòmens gramaticals i lèxics) que connecten els enunciats d'un text entre si. Mecanismes i recursos per a l'inici, desenvolupament i conclusió de la unitat textual.

1.3.1 Inici.

As you are already aware...

Recursos específics del discurs oral: *I'm glad to have this opportunity to...; what have you been up to?*

Recursos específics del discurs escrit: *With reference to...; This report outlines...*
Encapçalaments, sagnat, ortotipografia... en cartes informals i formals de sol·licitud, de reclamació...

Recursos específics per a determinats textos: cartes formals, treballs acadèmics, articles, informes, correus electrònics, sms...; títols, subtítols i jocs de paraules.

1.3.2. Desenvolupament.

Recursos sintàctics i lèxics:

Focalització: *Playing the piano is said to be a most rewarding pastime*; tematització; veu passiva; inversió: *Not only... but also...*, formes actives envers formes passives; *cleft sentences*; *anticipatory it: it is this point I want to develop next*; construccions pseudotransitives.

Manteniment del tema:

Coreferència (ús de l'article, pronoms, demostratius; concordança de temps verbals). Anàfora, catàfora, dixi a través de sinònims, hiperònims i hipònims: *they, them, their* amb referència impersonal i general; *above, below; the idea of physical attractiveness... this concept has...* Reformulació. Paràfrasi i aclariments: *that is to say*. Èmfasi: *above all; chiefly; with attention to*.

Expansió del tema: *with regard to; regarding; as regards; as far as... is concerned; as for*. Exemplificació: *in particular; markedly; namely; as an illustration*. Al·lusions, referències, cites i evocacions: *as for...; I quote*. Definicions: *in other words*. Enumeració, seqüenciació temporal: *first and foremost; once this has been established*. Reforç. Precisió o matisació: *to put it mildly/simplely*. Contrast: *by contrast; by the same token; conversely*. Conseqüència: *accordingly, hence, otherwise, subsequently*. Concessió: *try as he might; much as she tried*. Introducció de subtemes: *in this section*.

Recursos específics del discurs oral: *Fronting, Headers: I hardly ever watch television, but that programme I watch every week; Tails: He knows what he's doing, does Sean*; fraseologia: *Guess what!* L'entonació com a recurs de cohesió d'un text oral.

Recursos específics del discurs escrit: recursos ortotipogràfics (l·listats amb guionets, indentació de paràgrafs, ús de cursives, negreta...). La puntuació com a recurs específic del discurs escrit.

1.3.3 Conclusió.

Fórmules de tancament: *I am going to conclude by...*

Recursos específics del discurs oral: *anyway; and that's that; I'll be happy to answer your questions*. Ús de l'entonació per indicar el final d'una intervenció.

Recursos específics del discurs escrit: *Yours faithfully; Regards; Yours*, i recursos ortotipogràfics.

2. Textos i àmbits d'ús

2.1 Expressió i interacció oral.

2.1.1 Converses de caràcter col·loquial i transaccional.

2.1.2 Converses de caràcter formal o semiformal.

2.1.3 Monòlegs espontanis o preparats, adreçats a una audiència: narracions de fets, experiències; exposició argumentada d'idees i presentacions de temes d'interès general o d'especialitats conegudes per l'alumne.

2.1.4 Participació en tertúlies i debats.

2.1.5 Participació en activitats d'aprenentatge i d'avaluació (presentacions d'un tema d'interès personal o professional, debats, simulacions, enquestes, entrevistes...).

- 2.1.6 Anuncis publicitaris.
- 2.1.7 Participació en xats de veu, Skype, videoconferències i altres eines d'expressió i interacció que ens ofereixen Internet i les TIC.
- 2.2 Expressió i interacció escrita
 - 2.2.1 Cartes formals: de sol·licitud, acceptació, reclamacions, queixes...
 - 2.2.2 Escrits personals, informes i articles relacionats amb els estudis, la feina, i amb especialitats conegudes per l'alumne.
 - 2.2.3 Formularis de reclamació, comunicat d'accidents o sinistres.
 - 2.2.4 Articles d'opinió (cartes al director, revista de l'escola, crítiques d'espectacles...).
 - 2.2.5 Apunts, resums i síntesis.
 - 2.2.6 Escripura creativa (cançons, poemes, contes, altres textos literaris...).
 - 2.2.7 Xats, blocs, tuiters i altres textos que es generen mitjançant Internet i les TIC.
- 2.3 Comprensió oral.
 - 2.3.1 Notícies, reportatges, debats, tertúlies... emesos per ràdio, televisió, Internet...
 - 2.3.2 Espectacles en directe (teatre, cinema, esports, concerts, cançons...).
 - 2.3.3 Discursos, conferències... en directe o a través de la ràdio, la televisió o Internet.
- 2.4 Comprensió escrita.
 - 2.4.1 Notes personals al·lusives (*post-it*, correus electrònics...).
 - 2.4.2 Diaris i revistes.
 - 2.4.3 Textos literaris (novel·la, assaig, poesia...).
 - 2.4.4 Manuals d'instruccions, catàlegs i prospectes.
 - 2.4.5 Tires còmiques i acudits.
 - 2.4.6 Anuncis publicitaris.
 - 2.4.7 Diccionaris bilingües i monolingües, de sinònims i antònims, ideològics, gramàtiques i altres recursos lexicogràfics.
- 2.5 Mediació oral i escrita.
 - 2.5.1 Diccionaris bilingües i monolingües, de sinònims i antònims, ideològics, gramàtiques i altres recursos lexicogràfics.

C. Competència lingüística

- 1. Lèxic i aspectes semàntics
 - 1.1 Ampliació de repertori lèxic d'acord amb els objectius especificats per a aquest nivell en un ampli ventall de registres (formal, informal, col·loquial...) i de varietats geogràfiques (*he ain't done nuffin'*), històriques (formes arcaiques *thee, thou, thy*) i socials (*he's well cool, innit?*) de la llengua.
 - Relacions de sinonímia, antonímia, mots polisèmics, precisió lèxica en diferents camps semàntics i famílies lèxiques:
 - Sinonímia: *hot, good-looking*.
 - Antonímia: *enable, disable*.
 - Polisèmia: *crane*.
 - Homonímia: *fluke*.
 - Hiponímia: *scarlet, vermilion, carmine, crimson*.
 - Hiperonímia: *overpopulation, pollution, water shortage and other environmental issues*, en diferents camps semàntics i famílies lèxiques.
 - Cultismes, neologismes i vulgarismes: *cannabis, shot, dope*.
 - 1.2 Formació de paraules. Derivació.
 - 1.2.1 Derivació mitjançant sufixació:
 - En la formació de substantius: *booklet, trainee, mileage*.
 - En la formació d'adjectius: *readable, reddish, business-like*.
 - En la formació de verbs: *lighten, simplify*.
 - En la formació d'adverbis: *clockwise, upwards*.
 - 1.2.2 Derivació mitjançant prefixació:
 - Prefixos negatius o antònims: *dis-, mis-, anti-*.

Prefixos que denoten alteració, reducció o augment: *outsmart, decode, overheat, underestimate*.

Prefixos que fan referència a relacions d'espai: *subway, transatlantic*.

Prefixos que fan referència a relacions de temps: pre-, post-, mid-.

Altres prefixos: *antibiotic, non-believer, rewrite*.

1.2.3 Derivació zero (recategorització sense procés morfològic): *The whole world is eyeing the Eurozone; I googled him*.

1.3 Formació de paraules. Composició.

Substantius compostos: *know-it-all; breakthrough*.

Adjectius compostos: *a first-time mother, sugar-free*.

Verbs compostos: *copyedit*.

1.4 Abreviatures. Sigles: VAT, HIV. Acrònims: SCUBA, AWOL.

1.5 Interjeccions (*Hush!, Whoa!*) i onomatopeies (*Snap!, Crackle!, Pop!*)

1.6 Mots transparents i pròxims. *False friends: bizarre, complexion*.

1.7 Préstecs i mots d'origen estranger: *dungarees, budgerigar*.

1.8 Usos idiomàtics i expressius del lèxic.

Expressions idiomàtiques: *to know what's what; to go haywire; to put two and two together*.

Recursos expressius. Eufemismes: *to pass away*; metàfores, metonímia, comparacions: *as playful as a kitten; pitch black*.

Collocations: an utter lie; downright false; a perfect stranger; meet a deadline.

Binomials: by and large.

Puns (sunny daze), riddles, tongue twisters, nursery rhymes.

1.9 *Blends: tanorexic, satnav*.

2. Morfosintaxi

2.1 El substantiu.

Plurals irregulars: comuns i cultes: *sheep-sheep, analysis-analyses*.

Comptables i no comptables; no comptables que acaben en -s: *diabetes, physics*.

De gènere i edat: *bachelor-spinster; fox-vixen; ram-ewe; pig-sow; bear-cub*.

Col·lectius: *a gang of youths; thieves; a pride of lions; a murder of crows*.

Genèrics: *poultry, cattle*.

2.2 Els determinants: casos especials.

Usos emfàtics: *You met THE Gordon Brown?; We doctors, you guys; Jessica told me there is this new guy at the office, who...*

Els partitius: *a spell of bad weather; no trace of him*.

Els articles determinats o indeterminats en noms geogràfics: *Mount Zion; the Himalayas*.

2.3 Els pronoms.

Els pronoms personals amb referència indefinida, o sense marca de gènere: *he/she; they; them: A good author should never write about their own life*.

Els pronoms *one* i *you* amb referència impersonal o general: *One should learn to look after one's own family*.

2.4 L'adjectiu.

2.4.1 La posició de l'adjectiu.

Funció atributiva i funció predicativa: *That was a daunting experience; That experience was daunting*.

Adjectius amb funció exclusivament atributiva: *the main problem; sheer folly*; o predicativa: *the children were petrified*.

Adjectius posposats: *It was somewhat daunting*.

Aposició: *Rather tired, the children sat down*.

Ordre en una seqüència d'adjectius en funció atributiva: quantitat o nombre, qualitat o opinió, mida, edat, forma, color, adjectiu propi (de nacionalitat, lloc d'origen o material), propòsit (separats per comes).

2.4.2 Comparatius i superlatius.

Estructures per fer comparacions: *nearly/almost/just/half/twice as easily...as; not (nearly/quite) as/so...as; nothing like as...as/nowhere near as...as; the... the...*

Modificació dels adjectius superlatius: *the most expensive so far; the most expensive suit imaginable.*

2.4.3 Adjectius extrems: *grotesque.*

2.4.4 *Gradable and non-gradable adjectives.* Ús d'intensificadors amb aquests adjectius: *extremely peckish; absolutely starving.*

2.4.5 Adjectius substantivats per referir-se a membres d'un grup social, un grup específic o a certes nacionalitats: *the unemployed; the injured; the Portuguese.*

2.4.6 La modificació de l'adjectiu:

Amb infinitius, adverbis o preposicions: *hard to follow; devoid of meaning; difficult for a child; a supposedly fool-proof system.*

Amb oracions d'infinitiu: *willing for her to start working.*

Collocations: bone dry; stark naked, i frases fetes: *sober as a judge; blind as a bat.*

Ús de doble adjectiu per expressar èmfasi: *soaking wet; filthy rich.*

2.5 El verb.

2.5.1 Ús de l'auxiliar per expressar èmfasi: *I did see you!*

2.5.2 Verbs modals i semi modals i les seves funcions.

2.5.3 *Phrasal verbs:*

Transitius i intransitius.

Amb dues o més partícules.

Separables i inseparables.

2.5.4 Complement verbals:

El complement preposicional (*prepositional verbs*), verbs simples o *phrasal verbs: I wouldn't count on that; looking forward to...*

Verbs reflexius: *to suit oneself.*

2.5.5 Patrons verbals (*Verb patterns*). Consolidació i ampliació de patrons complexos:

Verb + -ing: *Keep smiling.*

Verb + *object* + -ing: *He saw me leaving.*

Verb + *full infinitive: He failed to give a clear opinion.*

Verb + *object* + *full infinitive: I was persuaded to leave early.*

Verb (+ *object*) + *infinitive* o -ing amb poc canvi o sense canvi del significat.

Verb (+ *object*) + *infinitive* o -ing que implica canvi de significat.

2.5.6 Temps hipotètic:

What if I imagine/suppose/supposing...

As if/as though...

Estructures amb *wish/if only.*

2.5.7 Alguns temps verbals amb un ús molt específic:

Ús de *present continuous* o *future simple* per expressar molèstia: *She is always telling me what to do; She will smoke in the car.*

Ús del *future continuous* per indicar accions que entren dins de la normalitat: *Will you be passing the post office?*

Ús de *perfect forms of infinitive, gerund and past participle* per expressar expectatives: *I was hoping to have finished by now.*

Hearsay reported speech: He is said to be...; She is rumoured to have...

2.5.8 El subjuntiu usat en *that clauses* després de mots que suggereixen necessitat o preferència: *I suggest that he study; Is it essential that we be there?*

2.5.9 Verbs intransitius i transitius amb un o més d'un complement. La forma passiva amb aquests verbs: *I was given a warning.*

2.5.10 Verbs pseudotransitius: *the house sold well; this fish cooks easily...*

2.5.11 Variants geogràfiques o arcaiques en determinats temps i formes verbals (*sawn* en anglès britànic vs. *sawed* en anglès americà), en temps verbals (l'ús del *past simple* en anglès americà vs. *present perfect simple* en anglès britànic: *I already found the answer, I've already found the answer*), ús de *shall* en alguns casos formals en lloc de *will*.

2.6 Les preposicions i locucions preposicionals: *owing to; prior to; by means of; for the sake of; in accordance with...*

2.7 Els adverbis.

2.7.1 Posició dins l'oració d'un o diversos adverbis: *Unfortunately, I have hardly seen Jane lately.*

2.7.2 Locucions adverbials: *almost over a year; Have you suffered greatly, in terms of money?*

2.8 El sintagma nominal.

Posició de l'adjectiu que complementa el sintagma nominal. Casos especials: *a bigger house than ours; a pleasant person to talk to.*

El substantiu (simple o compost) com a complement d'un altre substantiu: *a no win situation; the would-be president; a live-in companion.*

Usos no possessius del genitiu saxó: *a stone's throw.*

Les oracions d'infinitiu, gerundi o participi com a complements del nom: *the person to talk to; an impending problem; the girl arrested for vandalism.*

2.9 L'oració.

2.9.1 Modificacions en l'estructura de l'oració:

Inversions amb mots i frases adverbials negatius: *hardly... when; scarcely...when; under no circumstances.*

Inversions amb expressions adverbials de lloc (+ verb de moviment/posició: *here...; there...;*), frases adverbials: *Beside the library stood...;* frases de participi (*participle clauses*): *Having said that...*

Inversions després de *as, so, than* i *such*: *I'm worried about their situation, as is he; Such was my dilemma that...*

Inversió del temps condicional per expressar registres formals: *Should the crisis continue, we may be forced to take further measures; Were you to resign now, it would be disastrous.*

Dummy subjects (pronom sense referent): *It is apparent that oil reserves will be exhausted by 2050; There are five stages of grief.*

Cleft sentences, per expressar diferències de registre i formalitat.

2.9.2 Oracions d'infinitiu i gerundi: *All I want is for you to be happy; I was surprised at (her) having bought such a large house.*

2.9.3 Les oracions subordinades i coordinades i els connectors.

Oracions comparatives: *We are going to my parents' for Christmas, like we have done for the last five years.*

Oracions condicionals: *lest, insofar as; inasmuch as.*

Oracions adverbials de temps: *Once they have finished...*

Oracions adverbials de lloc: *wherever you want...*

Oracions adverbials concessives: *He keeps eating meat, no matter what the doctor said.*

Oracions adverbials causals: *Seeing there was nobody in, we left.*

Oracions adverbials de finalitat: *with the purpose of...*

Oracions substantives: *The plan was that we would set off early.*

Oracions de relatiu, amb preposició i sense, amb expressions de quantitat: *to whom; none of which; this wood I was walking through.*

2.9.4 *Tag questions*: *Leave off, will you!*

2.9.5 *Echo Questions*: *Q: Are you hungry? EQ: Am I hungry? (rising intonation)*

2.10 Qüestions de modalitat:

L'ús de *continuous forms* per expressar formalitat o distanciament: *I was wondering if you could...*

Formes alternatives als modals. Ampliació i consolidació: *had better; be meant to; be supposed to...*

3. Ortografia i aspectes gràfics

3.1 Ortografia: l'ús de majúscules.

3.2 Puntuació: ús de la coma, el punt, dos punts, punt i coma, guionet, guionet llarg, apòstrof...; variacions geogràfiques, per estil i per registre.

3.3 Convencions estilístiques en paràgrafs, dates, titulars, títols, diàlegs...

3.4 Convencions de la separació de paraules entre línies.

4. Fonètica i fonologia
- 4.1 Accent, ritme i entonació, patrons tonals de l'oració (*word stress* i *sentence stress*).
- 4.1.1 Qüestions de *word stress*:
Derivació i canvis a la síl·laba tònica: *nation, national, nationalisation*.
Diferències de la síl·laba tònica segons categoria (verb vs. nom): *present, export*.
Diferències de la síl·laba tònica en mots pròxims: *recommendable*.
Patrons de la síl·laba tònica als mots compostos: *breakthrough, onset*.
- 4.1.2 L'ús de l'entonació per expressar ironia, interrogació, enuig...
- 4.1.3 Formes tòniques i febles de mots no lèxics (*weak forms*).
- 4.2 Processos fonològics (*connected speech*).
Sons intrusius (*intrusive sounds*): *my own car* [maiɔun ka:].
Assimilació: *best man* [besp mæn].
Pronunciació de [s] i [z] a final de paraula (*cats and dogs*).
- 4.3 Fonemes vocàlics i consonàntics.
Elisió: *laboratory* [ləbɔrət.ɪ].
Aspiració posterior d'oclusives sordes en posició tònica [p'; t'; k].
Pronunciació alveolar de [t; d].
Principals trets diferencials entre varietats geogràfiques: *better, privacy* (UK vs. Am).
- 4.4 Relació fonema-grafema.
La pronunciació d'alguns sufixes: *certificate, recommendable*.
Pronunciació de llocs geogràfics, marques comercials, noms i cognoms freqüents...: *Leicester Square, Gloucestershire, Graham*.
Cultismes i neologismes: *osteopath, rendez-vous*.
Alguns grafemes especialment difícils: -ough- (*through, thorough*).

ANNEX 3

Contingut del curs d'actualització i d'especialització del nivell C-1 de francès

DEFINICIÓ DE NIVELL

L'ensenyament d'idiomes en aquest nivell té com a finalitat capacitar l'alumnat per utilitzar l'idioma amb flexibilitat, eficàcia i precisió en tot tipus de situacions, en els àmbits personal, públic, acadèmic i professional, que requereixin comprendre i processar textos orals i escrits extensos i complexos, en diverses varietats estàndard de la llengua, amb un repertori d'estructures i de lèxic ampli i que tractin sobre temes tant abstractes com concrets encara que l'alumne no hi estigui familiaritzat.

OBJECTIUS

Objectius generals

Adquirir l'habilitat o capacitat de:

1. Utilitzar l'idioma amb flexibilitat i eficàcia, adaptant-se amb precisió i coherència al context, a les intencions i als interlocutors per comunicar-se de forma fluida i espontània, fins i tot en situacions complexes o en circumstàncies adverses (físiques, socials, psicològiques).
2. Utilitzar un repertori de recursos prou ampli i ric, tant lingüístics com no lingüístics, per comunicar-se gairebé sense esforç, mostrant de manera consistent un grau alt de correcció gramatical i lèxica i un domini ampli de les estratègies discursives.
3. Comprendre textos escrits i orals, extensos i complexos, de diferents tipologies, formats i temes, en les varietats estàndard de la llengua i en diversos registres, i captar-ne sentits implícits o càrregues connotatives, encara que, en cas dels textos orals, l'accent sigui desconegut. Ser capaç de fer una síntesi d'aquests

textos i eventualment verbalitzar-la oralment o per escrit, ajustant amb eficàcia l'expressió d'aquestes síntesis als recursos lingüístics de què es disposa per a un context específic.

4. Identificar i valorar les normes i convencions socials de les comunitats on es parla l'idioma objecte d'estudi, a partir de l'experiència de les pròpies normes i convencions, en contextos plurilingües i pluriculturals.

5. Utilitzar la consciència de la pròpia identitat cultural per aproximar-se a les altres cultures sense prejudicis i poder dur a terme actuacions de mediació cultural.

6. Establir un control conscient sobre els factors que condicionen el procés d'aprenentatge per tal d'assumir-ne la gestió i poder formular fites pròpies. Ser conscient que el context de la comunicació (presencial o no presencial, sincrònic o asincrònic, visual o auditiu, oral o escrit) i els nous gèneres textuais propiciats per les noves tecnologies (TIC) condicionen el discurs i poden implicar l'ús d'estratègies específiques tant en el procés d'aprenentatge com en l'ús de la llengua.

Objectius per destreses

1. Expressió i interacció oral

Produir, amb un alt grau de correcció gramatical i un repertori lèxic ampli i precís, textos orals ben estructurats, clars i detallats de diferents àmbits (personal, social, professional i acadèmic), sobre diversitat de temes, amb diferents funcions, fins i tot amb usos emocionals, al·lusius i humorístics, en interacció i dirigits a un únic interlocutor, un col·lectiu reduït o una audiència àmplia.

Expressar-se espontàniament, amb flexibilitat, fluïdesa i pràcticament sense esforç, en diversitat de situacions, utilitzant, si s'escau, les tecnologies de la informació i la comunicació per formular idees i opinions de manera precisa, prendre i mantenir la paraula i relacionar hàbilment la pròpia contribució al discurs amb la dels altres interlocutors, utilitzant un repertori ampli de lèxic i d'estructures, i suplint fàcilment les mancances amb l'ús de les estratègies adequades.

Resumir i sintetitzar informació provinent de textos de diferent tipologia i complexitat.

Seleccionar l'estil i el registre apropiats en funció de l'interlocutor o interlocutors.

2. Expressió i interacció escrita

Produir, amb un alt grau de correcció gramatical i un repertori lèxic ampli i precís, textos escrits d'una certa extensió, clars, detallats, ben estructurats i cohesionats, amb objectius i funcions diverses, i de diferents àmbits (personal, social, professional i acadèmic).

Expressar-se amb flexibilitat, fluïdesa i pràcticament sense esforç, utilitzant, si s'escau, les tecnologies de la informació i la comunicació per formular idees i opinions de manera precisa, i relacionar hàbilment la pròpia contribució al discurs amb la dels altres interlocutors, suplint les mancances amb l'ús de les estratègies adequades.

Resumir i sintetitzar informació provinent de textos de diferent tipologia i complexitat sobre temes de diferents àmbits, amb un alt grau de correcció gramatical i l'ús d'un repertori lèxic ampli i ric.

Seleccionar l'estil i el registre apropiats en funció del lector o lectors.

3. Comprensió oral

Comprendre, amb cert detall i sense gaire esforç –fins i tot en condicions acústiques poc favorables–, textos orals conceptualment i lingüísticament complexos sobre temes concrets i abstractes, encara que no siguin de la seva especialitat, articulats a velocitat normal o ràpida, si l'accent li és familiar o té temps per acostumar-s'hi. Reconèixer els implícits i els usos al·lusius i connotatius, quan es disposa de context suficient, i identificar el sentit d'una àmplia gamma d'expressions idiomàtiques i col·loquials.

Identificar els canvis de registre i reconèixer diferents varietats no estàndard de la llengua i llenguatges específics d'un grup social, generacional o professional.

4. Comprensió lectora

Comprendre amb detall textos escrits llargs, conceptualment i lingüísticament rics i complexos, sobre temes concrets i abstractes, tant si es relacionen amb el seu camp d'especialitat professional com si no; copsar els implícits, els usos al·lusius i connotatius, i els matisos subtils, així com identificar el sentit d'una àmplia gamma d'expressions idiomàtiques i col·loquials, sempre que es puguin tornar a llegir les seccions que puguin resultar difícils.

Reconèixer diferències d'estil en textos de caràcter literari, periodístics, tècnics, de divulgació, publicitaris, i administratius adreçats al públic en general, així com en textos de diferent tipologia publicats en diferents suports.

CONTINGUTS

Competències generals

A. Actituds

Els estudis sobre l'aprenentatge i l'adquisició de llengües donen una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura o cultures que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat haurà d'assegurar-se que l'alumnat reconeix el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, que pot identificar les pròpies i treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

1. Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

Potenciació de la motivació intrínseca, la curiositat i l'obertura cap a l'ampliació i millora d'àrees de coneixement ja treballades i cap a l'adquisició de nous coneixements.

Acceptació de la responsabilitat que com a individu i membre de la societat representa accedir a aprenentatges especialitzats.

Consciència de la importància de la gestió i control del propi procés d'aprenentatge.

Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar l'ús de noves tecnologies (Moodle, Wiki, Facebook...) com a mitjà d'aprenentatge.

Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.

Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles d'uns aprenentatges a d'altres.

Acceptació de les diferències en els estils d'aprenentatge i interès per aprendre i compartir noves formes d'adquirir i practicar coneixements.

Acceptació de la responsabilitat que suposa l'aprenentatge en grup.

Valoració de la crítica constructiva dels altres.

2. Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

Consciència de la importància d'un treball sistemàtic i constant per aconseguir avenços en l'aprenentatge.

Valoració de l'entorn i de tot tipus de situacions, incloses les derivades de l'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació, com a camp d'experimentació dels coneixements de què es disposa.

Consciència de la importància d'identificar les necessitats i els interessos personals i de fixar objectius assumibles i observables a curt i mitjà termini.

Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de creixement personal i professional.

Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.

Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.

Consciència de la importància d'actuar com a mediador per ajudar a comunicar-se a persones que no disposen dels recursos lingüístics necessaris per fer-ho, i del fet que el paper de mediador serveix per consolidar els propis coneixements.

Reconeixement d'avenços i mancances com a producte del control del propi procés d'aprenentatge.

Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.

Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.

Consciència de la importància d'expressar-se amb correcció i precisió.

Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.

Consciència de la importància d'escoltar els altres per aconseguir una interacció efectiva.

Valoració de l'altre com a font d'aprenentatge.

3. Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

Valoració de l'enriquiment i creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.

Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

Interès per aprofundir en el coneixement de la pròpia identitat per tal de percebre les diferències respecte a les identitats de les persones pertanyents a la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Consciència de la importància de conèixer les diferències culturals per actuar adequadament en diferents situacions de comunicació.

Reconeixement de la importància de l'observació com a mitjà per conèixer els hàbits i comportaments culturals d'altri.

Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.

Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures i acceptació de l'alteritat i la diferència.

Acceptació de l'ambigüitat de situacions que representen noves experiències de comunicació.

Reconeixement de possibles mancances en competència cultural per entendre la resposta de l'interlocutor en situacions comunicatives determinades.

Consciència de la importància d'actuar com a mediador intercultural per ajudar a comunicar-se a persones que no disposen dels coneixements culturals necessaris per fer-ho.

B. Competència sociocultural

El coneixement de la societat i de la cultura o cultures de la comunitat o comunitats en què es parla l'idioma objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'aquest idioma.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i entendre el món, i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres, fent possible la modulació del discurs d'acord amb les pròpies necessitats i les del context. En aquest nivell caldrà assegurar que l'alumnat ja té assolida una consciència intercultural que li permet fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es troba en els seus intercanvis interculturals, i alhora ampliar i aprofundir aquesta consciència en els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura o cultures de la llengua que s'estudia.

Condicions de vida:

Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).

Habitatge.

Les prestacions socials (educació, sanitat, pensions...).

Paisatge i clima.
 Medi ambient.
 Sostenibilitat.
 Trets socioeconòmics.
 Tecnologies de la informació i la comunicació.
 Relacions interpersonals:
 Relacions de parentiu.
 Relacions entre generacions.
 Relacions entre persones.
 Relacions a la feina.
 Relacions entre diferents comunitats.
 Estructura de la societat:
 Estructura familiar.
 El món del treball.
 Lleis i normes.
 Grups socials, partits polítics, institucions, associacions...
 Administració i institucions públiques i privades.
 Mitjans d'informació i comunicació.
 Valors i creences:
 Cultura i tradicions.
 Història i identitat.
 Organització politicoadministrativa i institucions.
 Religions.
 Altres cultures i grups socials.
 Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques...)
 Sentit de l'humor.
 Llenguatge corporal:
 Gestos, expressions i postures.
 Distància i contacte físic.
 Ús del temps i durada dels senyals no verbals.
 Convencions socials i comportaments rituals:
 Conversa (actituds, convencions i tabús).
 Actes de caràcter social.
 Pràctiques religioses i rituals.
 Actitud del públic en espectacles i cerimònies.
 Celebracions, festivals, balls...

C. *Continguts nociònals*

El llistat següent de continguts nociònals inclou els conceptes bàsics a partir dels quals es desglossaran les subcategories corresponents amb els seus exponents lingüístics per aquest nivell.

Entitats:

Expressió de les entitats i tot allò que hi fa referència.

Propietats:

Existència.

Quantitat.

Qualitat.

Valoració.

Relacions:

Espai (ubicació absoluta i relativa en l'espai).

Temps (situació absoluta i relativa en el temps).

Estats, processos i activitats (aspecte, modalitat, participants i les seves relacions).

Relacions lògiques (entre estats, processos i activitats): conjunció, disjunció; posició; comparació; condició; causa; finalitat; resultat.

Relacions temporals (anterioritat, simultaneïtat, posterioritat).

D. Estratègies i habilitats lingüístiques

1. Estratègies comunicatives per a l'ús de la llengua

Tant en l'ús de la llengua per part dels nadius com en el procés d'aprenentatge, les persones (nadius o aprenents) realitzen actes comunicatius en les diferents habilitats lingüístiques (parlar, conversar, escoltar, escriure, llegir, mitjançar oralment i per escrit) i posen en funcionament diferents estratègies de comunicació per a dur-los a terme.

Les estratègies són un mitjà que l'usuari d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives d'una situació determinada i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives suposa l'aplicació dels principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, de les diferents formes de les habilitats comunicatives: la recepció, la producció, la interacció i la mediació.

El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de l'aprenent de dur a terme actes comunicatius en les diferents habilitats lingüístiques, utilitzant estratègies comunicatives.

1.1 Estratègies de recepció (oral i escrita).

Planificació

Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.

Utilització dels indicis contextuais en què es produeix la situació comunicativa per posar en funcionament els esquemes mentals de coneixements previs del món i de la situació específica en què es produeix l'intercanvi comunicatiu.

Adequació del tipus d'audició o lectura a les diferents intencions de l'oient o lector, i a la funció i tipologia del text, per tal de preveure el contingut del text.

Execució

Deducció, inferència i formulació d'hipòtesis sobre el significat del text i sobre les intencions de qui l'ha produït, a partir dels indicis contextuais i dels coneixements previs del lector o de l'oient.

Avaluació i reparació

Verificació de les hipòtesis plantejades: encaix entre la comprensió del text i els indicis contextuais i els coneixements previs.

Revisió i nova formulació d'hipòtesi si s'escau.

1.2 Estratègies de producció (oral i escrita).

Planificació

Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements generals i lingüístics.

Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.

Adequació del text (oral o escrit) al destinatari (funció i tipologia del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs...).

Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Establiment del que s'ha de produir i dels mitjans per fer-ho (orals o escrits) considerant l'efecte que pot produir en el destinatari o destinataris del missatge.

Execució

Composició i articulació del discurs integrant elements verbals i no verbals.

Utilització dels recursos i de les estratègies de què es disposa per reajustar la tasca a l'alça.

Utilització d'estratègies d'evitació, circumloquis i paràfrasis, per compensar mancances de lèxic o d'estructures, sense interrompre del tot el discurs.

Utilització de tècniques per guanyar temps per pensar o per organitzar el discurs sense que hi hagi cap mena d'interrupció que bloquegi el discurs.

Avaluació i reparació

En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació de l'audiència, a través de la seva reacció oral, gestual o d'expressió facial.

En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (relectura, revisió, correcció...) per part de qui escriu o d'un possible lector.

1.3 Estratègies d'interacció (oral i escrita).

A més de les estratègies de recepció i comprensió indicades en els apartats anteriors, en el cas de la interacció oral hi ha un tipus d'estratègies específiques d'aquesta habilitat referides al control que els interlocutors tenen del procés. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.

Coneixement de les regles de la interacció oral (torn de paraula i distància física dels interlocutors).

Coneixement de les regles de la interacció escrita d'acord amb la tipologia textual de què es tracti (notes, postals, cartes, correus electrònics).

Execució

Capacitat per escollir una expressió adequada d'un repertori disponible de funcions discursives per començar els comentaris de manera apropiada, amb l'objectiu de prendre la paraula per poder portar la iniciativa en l'intercanvi o per guanyar temps i conservar-la mentre es reflexiona.

Capacitat per relacionar hàbilment la pròpia contribució amb la de l'interlocutor o interlocutors perquè la cooperació permeti desenvolupar un intercanvi exitós.

Avaluació i reparació

Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació explícita o implícita que facilita l'interlocutor amb la seva reacció escrita, oral, gestual o d'expressió facial.

Capacitat de facilitar ajut i demanar-lo fent preguntes i responent-les per tal de comprovar que s'ha entès a l'interlocutor i que s'ha estat interpretat correctament per tal d'evitar possibles malentesos i per aclarir possibles punts ambigus.

1.4 Estratègies de mediació.

Són les que utilitza l'usuari de la llengua, quan fa el paper d'intermediari, en les activitats de mediació entre interlocutors que no es poden entendre directament, o entre un text oral o escrit i un parlant d'una llengua diferent de la dels textos.

Planificació

Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.

Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.

Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

Prendre consciència de les possibilitats i les equivalències de les dues llengües entre les quals es fa la mediació.

Composició i articulació d'un discurs oral a partir del missatge rebut integrant-hi elements verbals i no verbals, i formulació del nou missatge de manera pràcticament simultània i en temps real.

Avaluació i reparació

Comprovació de la congruència entre els dos textos (el d'origen i el produït) a nivell comunicatiu.

Comprovació de la coherència dels dos textos a nivell lingüístic.

En el cas d'una mediació escrita, en la traducció d'un text escrit pot ajudar a l'èxit la consulta de diccionaris o obres de referència o de persones competents en el tema de què es tracta.

2. Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumne assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. Segons els aprenents, saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes poden formar part del bagatge conscient o inconscient de l'aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.1 Estratègies cognitives.

Reflexió sobre la comunicació, la llengua i la cultura. Reflexió sobre el fet comunicatiu i els diferents elements contextuals que conformen una situació comunicativa.

Aprofundiment i consolidació del procés de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació, la llengua i la cultura.

Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció o ús de diferents elements o aspectes de la llengua i de la cultura. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.

Reconeixement de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.

2.2 Estratègies metacognitives.

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

Coneixement de la terminologia necessària.

Reconeixement dels propis errors i dels mitjans per solucionar-los.

Utilització de tècniques d'estudi i altres eines de treball.

Coneixement i control del propi estil d'aprenentatge.

Coneixement i control del propi procés d'aprenentatge.

Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com a elements de millora del procés i del producte.

2.3 Estratègies socioafectives.

Desenvolupament d'estratègies que permeten a l'aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.

Acceptació de possibles malentesos en una situació comunicativa i mobilització dels recursos i tècniques disponibles per evitar-los.

Formulació d'objectius clars, precisos i possibles per reforçar la automotivació.

Consciència de la importància dels companys com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.

Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.

Predisposició a rebre la retroalimentació del professor i de parlants amb domini de la llengua sobre el procés d'aprenentatge.

Interès per reflexionar sobre el propi procés d'aprenentatge per tal de millorar-lo.

Aprofitar totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions...).

Capacitat de risc per experimentar amb les noves tecnologies com a forma d'enriquir els aprenentatges.

COMPETÈNCIA LINGÜÍSTICA COMUNICATIVA

A. Competència pragmàtica

1. Funcions

Actes de parla que inclouen a més a més de la pròpia emissió d'un enunciat amb

sentit, la intenció de l'agent que el produeix i l'efecte en l'interlocutor, així com el context social i cultural en que s'insereixen

1.1 Coneixements i informació.

Identificar i identificar-se; donar informació; modular la informació personal que es dona; confirmar la informació prèvia; descriure i narrar; expressar coneixement; expressar desconeixement; expressar habilitat per fer alguna cosa; expressar que es recorda o no es recorda una cosa.

1.2 Opinions, creences i hipòtesis.

Donar l'opinió; demanar valoració; valorar; posicionar-se a favor o en contra; preguntar si s'està d'acord amb alguna cosa; invitar a l'acord; expressar acord i desacord; rebatre; expressar certesa i evidència; expressar manca de certesa i evidència; invitar a formular una hipòtesi; expressar possibilitat; expressar obligació i necessitat; expressar falta d'obligació i necessitat.

1.3 Propòsits d'acció: intencions, decisions, voluntat.

Expressar plans, intencions i decisions; expressar plans i intencions frustrats; fer propostes i suggeriments; rebutjar una prohibició; proposar i suggerir; acceptar i rebutjar una proposta; acceptar una ordre, petició o prec; negar-se a obeir una ordre, a acceptar una petició o un prec; prometre i comprometre's; oferir-se per fer alguna cosa.

1.4 Actes directius i persuasius (que tenen com a finalitat que la persona destinatària faci o no faci alguna cosa).

Demanar l'opinió; demanar informació; demanar pel coneixement d'alguna cosa; demanar confirmació; demanar si es recorda o s'ha oblidat d'alguna cosa; preguntar per l'habilitat de fer alguna cosa; demanar pels gustos i els interessos; demanar per preferències; demanar per desitjos; demanar per plans i intencions; demanar per l'estat d'ànim; donar una ordre o instrucció; demanar un favor; demanar objectes; demanar ajuda; pregar; repetir una ordre prèvia o pressuposada; demanar permís; donar i denegar permís; prohibir; oferir i convidar; sol·licitar confirmació d'una proposta prèvia, oferiment o invitació; aconsellar; advertir; amenaçar; retreure; tranquil·litzar i consolar; animar; intentar convèncer.

1.5 Sentiments, actituds, estat físic i anímic.

Expressar gustos i interessos; mostrar interès i escepticisme; explicar plans i intencions; expressar aprovació i desaprovació, aversió, preferència, desitjos, alegria, satisfacció, tristesa, indiferència, aflicció, plaer, diversió, avorriment, afartament, enuig, indignació, por, ansietat, preocupació, nerviosisme, angoixa, empatia, alleujament, esperança, decepció, resignació, penediment, sorpresa, estranyesa, admiració, orgull, afecte i sensacions físiques.

1.6 Relació social: actituds envers les altres persones.

Saludar; respondre a una salutació; adreçar-se a algú; presentar a algú; respondre a una presentació; preguntar per la necessitat d'una presentació; sol·licitar ser presentat; donar la benvinguda a algú; respondre a una benvinguda; disculpar-se; respondre a una disculpa; agrair; respondre a un agraïment; expressar el condol; proposar un brindis; felicitar; formular bons desitjos; respondre a felicitacions i bons desitjos; acomiadar-se.

1.7 Estructuració del discurs.

Sol·licitar que comenci un relat i reaccionar; introduir el tema del relat i reaccionar; indicar que se segueix el relat amb interès; controlar l'atenció de l'interlocutor; introduir un fet; organitzar la informació; connectar elements; reformular el que s'ha dit; destacar un element; introduir paraules d'una altra persona; citar; encetar una digressió; tancar una digressió; rebutjar un tema o un aspecte del tema; interrompre; indicar que es pot reprendre el discurs; demanar a algú que guardi silenci; cedir la paraula; indicar que es desitja continuar el discurs; concloure el discurs; introduir un nou tema; proposar el tancament; rebutjar el tancament introduint un nou tema; eludir compromisos.

2. Competència sociolingüística

Atès que la llengua és un fenomen sociocultural que incideix en la forma en què les persones es comuniquen i que comporta una manera de veure i d'entendre el món,

cal posar èmfasi en els aspectes de l'ús de la llengua que es relacionen amb aquest fenomen i que conformen la competència lingüística. A continuació es llisten els aspectes que caldrà incorporar en el curs del procés d'ensenyament-aprenentatge d'aquest nivell:

2.1 Marcadors lingüístics de relacions socials que reflecteixen les diferències en l'estatus de les persones interlocutores, la proximitat de la relació i el registre del discurs i es manifesten en contextos poc habituals:

La selecció i l'ús de les formes de rebuda, de presentació, de comiat, d'interpel·lació i de reacció a aquestes formes.

La selecció i l'ús de les formes per reaccionar davant d'informacions relacionades amb els nous àmbits temàtics que es tracten en aquest nivell i per reaccionar en les situacions que es generen.

La selecció, l'ús i el canvi, si escau, de formes de tractament, formal, informal, familiar, segons la confiança, el respecte, l'acostament o el distanciament que es vulgui mostrar.

Les convencions en els torns de paraula (cara a cara, per telèfon o SMS, i en xats, fòrums, xarxes socials i altres entorns virtuals).

Les demostracions de deferència (per raó d'edat, sexe, estatus...).

2.2 Convencions socials (per exemple, fórmules de cortesia) que varien d'una cultura a una altra, la inadequada aplicació de les quals entrebanca o impossibilita el funcionament dels principis de cooperació i pot comportar malentesos interculturals.

Les convencions socials poden respondre a aspectes que cal identificar:

Determinades actituds, valors o creences.

Les relacions interpersonals entre els interlocutors.

Determinats rituals de comportament.

L'estat d'ànim dels parlants.

Temes que poden resultar tabú.

2.3 Reconeixement d'expressions de saviesa popular –component significatiu de l'aspecte lingüístic de la competència sociocultural– i, de grafits, eslògans publicitaris a la televisió o a la vestimenta, plafons als llocs de treball, amb la mateixa funció: refranys, expressions idiomàtiques, cites, frases tòpiques, referències a aspectes culturals propis dels contextos on es parla la llengua (de la literatura, de la televisió, de la política...); i utilització dels usos més freqüents d'aquestes expressions.

2.4 Diferències de registre referides a diversos usos de la llengua en contextos diversos: (formal, estàndard, informal, familiar, col·loquial, íntim...).

Reconeixement i producció, en diferents contextos, d'expressions i col·loquialismes, elements estilístics que permeten un ús emotiu, al·lusiu, humorístic... del discurs (llargada de les frases, frases fetes, ús forçat del lèxic o de determinades estructures...).

2.5 Reconeixement d'indicadors lingüístics de procedència geogràfica, grup professional, social, generacional. Aquests indicadors poden ser de:

Lèxic (doble sentit, sentit malsonant, paraules malsonants...).

Accent.

Entonació.

2.6 Aspectes paralingüístics (sons, onomatopeies, interjeccions, falques, mots crossa, preguntes de farciment, gestió dels silencis, ús d'icones, abreviatures, sigles, i diferents elements tipogràfics...).

2.7 Llenguatge corporal en diferents contextos i cultures:

Proxèmica (usos de l'espai: distància i contacte físic entre persones en la interacció).

Quinèsica (gestos, expressions i postures que denoten estats d'ànim).

Cronèmica (ús del temps i durada de diferents senyals no verbals: una abraçada, una mirada, una encaixada de mans...).

B. Competència discursiva

Pràctica social articulada a partir de l'ús contextualitzat de la llengua oral o escrita.

Elements relatius a la formació i l'ús del text i del discurs. Anàlisi de l'enunciat, com a unitat bàsica del discurs, i de la seva combinació per formar textos significatius.

1. Organització dels discurs

1.1 Adequació al context.

Relació del text amb la situació de comunicació. Reconeixement, identificació i selecció de:

1.1.1 Els indicis situacionals i la intenció comunicativa. Identificació de la ironia, l'humor, el sarcasme...

1.1.2 Funció comunicativa del text.

1.1.3 Tipus de text i format.

1.1.4 Varietat i registre

Diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit.

Registre formal, informal i neutre; distinció clara de les situacions que determinen un cert estil (periodístic, cartes al director, anuncis, avisos...).

Variants estàndard i no estàndard.

1.1.5 Tema: enfocament i contingut.

Pertinència i riquesa de continguts.

Selecció de recursos adequats al nivell per organitzar el discurs.

Planificació segons les persones destinatàries o persones interlocutores.

Planificació segons el contingut (carta, exposició, narració...).

Ús d'elements no verbals per il·lustrar el discurs (notes, dibuixos, esquemes, gràfics, fotos...).

1.2 Coherència textual.

El text com a unitat global de significat.

1.2.1 Pertinència del contingut.

Selecció de contingut rellevant.

1.2.2 Estructuració del contingut. Ordre lògic de les idees.

1.2.3 Selecció de les estructures morfosintàctiques i del lèxic adequat.

1.3 Cohesió textual.

Organització interna del text. Relacions sintàctiques i semàntiques (fenòmens gramaticals i lèxics) que connecten els enunciats d'un text entre si. Mecanismes i recursos per a l'inici, desenvolupament i conclusió de la unitat textual.

1.3.1 Inici.

Introducció del tema:

Avant toute chose; au sujet de.

Recursos específics del discurs oral:

Chers auditeurs..., je voudrais tout d'abord vous remercier...; Et si on parlait de...?; Quoi de neuf?

Recursos específics del discurs escrit:

Suite à votre lettre; En réponse à; Je suis au regret de vous informer; J'ai le plaisir de vous annoncer.

1.3.2 Desenvolupament.

Coreferència (ús d'articles, pronoms, demostratius; concordança de temps verbals): *Le chômage, j'en fais mon affaire; C'est ce dont je voudrais parler.*

Anàfora, catàfora, dixi: *Le procès pour détournement de fonds publics aura lieu la semaine prochaine; ce dossier a fait couler beaucoup d'encre; dixi textual: plus bas, ci-après; substitució per hiperònims: Il y avait plein d'objets sur son bureau, tous ces bibelots recueillaient la poussière; substitució per hipònims: Il avait acheté une arme; ce canif était un objet fétiche; substitució per proformes lèxiques: Le réchauffement climatique, un des enjeux importants du XXIe siècle.*

Reformulació. Paráfrasi i aclariments: *autrement dit; en un mot.*

Èmfasi: *à plus forte raison; d'autant plus que.*

Enumeració, seqüenciació temporal: *d'emblée; de prime abord.*

Exemplificació: *à l'instar de...; à titre d'exemple.*

Allusions, referències, cites i evocacions: *eu égard à.*

Reforç. Precisió o matisació: *notamment; qui plus est; et même; au besoin.*

- Contrast: *quoi qu'il en sois; d'autre part.*
- Introducció de subtemes: *passons au point A; d'ailleurs.*
- Personalització: *quant à moi; personnellement; à mon sens.*
- Digressió: *entre parenthèse; soit dit en passant.*
- Recuperació del tema: *on reprend; où en est-on?; pour en revenir à.*
- La connexió. Ús d'elements d'enllaç i organització del text.
- Addició: *de surcroît; du reste.*
- Condicció: *pourvu que; à moins que; faute de.*
- Causa: *d'autant plus/moins...; soit que...; soit que.*
- Conseqüència: *au point que; assez... pour que; aussi; tant et si bien que.*
- Finalitat: *que + subjonctif.*
- Oposició: *or, néanmoins, pour autant.*
- Concessió: *certes / il est vrai que... mais; quand même; avoir beau.*
- Recursos específics del discurs oral:
- Cessió del torn de paraula: *Je voudrais en placer une; Je voudrais rebondir sur ce qu'on vient de dire; Je voudrais nuancer votre propos.*
- Sol·licitar a l'interlocutor que comenci: *je vous en prie, vas-y.*
- Indicar que se segueix el relat amb interès, amb incredulitat: *vraiment?, c'est vrai?, ah bon?, Sans blague!, Ah ouais.* Amb indiferència o resignació: *dommage!, eh ben, tant pis!* Admiració: *tu m'étonnes!*
- Paper de la persona interlocutora. Petició i demostració de comprensió, petició d'aclariments: *tu vois ce que je veux dire?; tu me suis?; j'ai perdu le fil, bien entendu, effectivement.*
- Recursos dilatoris: ús de mots falca. *Tiens, dis; bon ben; quand même.*
- Rebutjar un tema: *ça n'a rien à voir; c'est pas tes oignons; il n'en est pas question; ce n'est pas le problème.*
- Recursos específics del discurs escrit:
- La puntuació com a recurs de cohesió d'un text escrit: usos dels signes de puntuació.
- Utilització de la coma per evitar ambigüitats: *A-t-elle rappelé Annie? / A-t-elle rappelé, Annie?*
- Presència de coma en les duplicacions de constituents de l'oració: *on en a parlé, nous, de tout ça.*
- Coma davant de coordinades adversatives i distributives: després de *ni* quan es repeteix més de dues vegades: *Sachez-le, ce n'est ni un voleur, ni un menteur;* amb la conjunció *et* en una enumeració.
- La coma en proposicions incises i locucions: *j'ai acheté une maison, et ce, sans l'aide de personne; Vous avez, semble-t-il, oublié de le mentionner.*
- ### 1.3.3 Conclusió.
- Resum: *somme toute; tout bien considéré; donc; de cela il s'ensuit / il découle que; bref.*
- Recursos específics del discurs oral:
- Sur ce...; Bon, ben, je vais y aller; On arrête là?; Enfin, quoi; Je crois qu'on a fait le tour de la question.*
- Recursos específics del discurs escrit:
- Textos codificats (cartes...): *Dans l'attente de votre réponse, je vous prie d'agréer...*
- Altres recursos: preguntes retòriques, ús de l'humor, cites...
- ## 2. Textos i àmbits d'ús
- ### 2.1 Expressió i interacció oral.
- #### 2.1.1 Converses de caràcter col·loquial i transaccional.
- #### 2.1.2 Converses de caràcter formal o semiformal.
- #### 2.1.3 Monòlegs espontanis o preparats, adreçats a una audiència: narracions de fets, experiències; exposició argumentada d'idees i presentacions de temes d'interès general o d'especialitats conegudes per l'alumne.
- #### 2.1.4 Participació en tertúlies i debats.

- 2.1.5 Participació en activitats d'aprenentatge i d'avaluació (presentacions d'un tema d'interès personal o professional, debats, simulacions, enquestes, entrevistes...).
- 2.1.6 Anuncis publicitaris.
- 2.1.7 Participació en xats de veu, skype, videoconferències i altres eines d'expressió i interacció que ens ofereixen Internet i les TIC.
- 2.2 Expressió i interacció escrita.
 - 2.2.1 Cartes formals: de sol·licitud, acceptació, reclamacions, queixes...
 - 2.2.2 Escrits personals, informes i articles relacionats amb els estudis, la feina, i amb especialitats conegudes per l'alumne.
 - 2.2.3 Formularis de reclamació, comunicat d'accidents o sinistres.
 - 2.2.4 Articles d'opinió (cartes al director, revista de l'escola, crítiques d'espectacles...).
 - 2.2.5 Apunts, resums i síntesis.
 - 2.2.6 Escriitura creativa (cançons, poemes, contes, altres textos literaris...).
 - 2.2.7 Xats, blocs, tuiters i altres textos que es generen mitjançant Internet i les TIC.
- 2.3 Comprensió oral.
 - 2.3.1 Notícies, reportatges, debats, tertúlies... emesos per ràdio o televisió.
 - 2.3.2 Espectacles en directe (teatre, cinema, esports, concerts, cançons...).
 - 2.3.3 Discursos, conferències... en directe o a través de la ràdio, la televisió o Internet.
- 2.4 Comprensió escrita.
 - 2.4.1. Notes personals al·lusives (*post-it*, correus electrònics...).
 - 2.4.2. Diaris i revistes.
 - 2.4.3. Textos literaris (novel·la, assaig, poesia...).
 - 2.4.4. Manuals d'instruccions, catàlegs i prospectes.
 - 2.4.5. Tires còmiques i acudits.
 - 2.4.6. Anuncis publicitaris.
 - 2.4.7. Diccionaris bilingües i monolingües, de sinònims i antònims, ideològics, gramàtiques i altres recursos lexicogràfics.
- 2.5 Mediació oral i escrita.
 - 2.5.1 Diccionaris bilingües i monolingües, de sinònims i antònims, ideològics, gramàtiques i altres recursos lexicogràfics.

C. Competència lingüística

- 1. Lèxic i aspectes semàntics
 - 1.1 Ampliació de repertori lèxic d'acord amb els objectius especificats per a aquest nivell en un ampli ventall de registres (formal, informal, col·loquial...) i de varietats geogràfiques (*drôlesse, magasiner*), històriques (*soixante-huitard, beur*) i socials (*kiffer*) de la llengua.

Relacions de sinonímia, antonímia, mots polisèmics, precisió lèxica en diferents camps semàntics i famílies lèxiques:

Sinonímia: *sentir, humer, flairer; devisager, fixer, toiser, mater.*

Antonímia: *affoler, apaiser; casser, retaper.*

Polisèmia: *figure, sommet, pavé.*

Homonímia: *censé, sensé; cerf, serre, serf.*

Hiperonímia, hiponímia: *bijou, bague, gourmette, sautoir.*

Cultismes, neologismes i vulgarismes: *adulescent, surfer, arobase, royal / régal.*
 - 1.2 Formació de paraules. Derivació.
 - 1.2.1 Derivació mitjançant sufixació:

Derivació amb sufixos valoratius: -ard, -asse.

Derivació amb diminutius: -elette, -ette, -ot.

Verbs derivats d'altres verbs mitjançant sufixos d'intensificació: *chanter, chantonner; fendre, fendiller; gratter, gratouiller.*

Adjectius derivats d'adjectius: -issime, -(te); ot(otte), -âtre.

- 1.2.2 Derivació mitjançant prefixació:
Prefixes de noms: a-, an-, in-, dé-, il-.
Prefixes de verbs: a-, ad-, co-, re-, in-.
Prefixes d'adjectius: mé-, dis-, outre-.
Derivació culta. Prefixos grecs i llatins: circum-, ultra-, hémi-, méga- hypo-.
Derivació de sigles, acrònims i sintagmes lexicalitzats: *RMiste, je-m'en-foutis-me*.
- 1.3 Formació de paraules. Composició.
Substantius compostos: *va-et-vient; garde-fou*.
Sintagmes lexicalitzats: *le qu'en-dira-t-on; un m'as-tu-vu*.
Adjectius compostos: *casse-cou; nouveau-né*.
- 1.4 Abreviatures: ttc; id; vs; à +. Sigles: RSA. Acrònims: ZEP.
Acrònims que esdevenen noms comuns: *radar, cedex*.
Mecanisme d'abreujament de paraules del registre estàndard al registre familiar; abreviacions en -o: *clodo, accro, apéro*.
- 1.5 Interjeccions i onomatopeies.
Interjeccions expressives: *ça alors!, la vache!, flûte!, beurk, oups!, sidérant!*;
conatives: *ça suffit, un peu de retenue, la ferme, ouste!*; fàtiques: *coucou!, dis donc!, qui va là!*; metalingüístiques: *euh, ben, quoi!, bof*.
Onomatopeies que expressen sorolls, sentiments, expressions familiars, crits d'animals...: *beurk, froufrou, coin-coin, ouf, zut*.
- 1.6 Mots transparents i pròxims.
Falsos amics. Interferències lèxiques més freqüents (calcs i barbarismes).
- 1.7 Préstecs i mots d'origen estranger: *LOL, ersatz, start-up, toubib*.
- 1.8 Usos idiomàtics i expressius del lèxic.
Expressions idiomàtiques: *Payer les pots cassés; Avoir un coup de barre*.
Expressions idiomàtiques recents: *Se taper l'incruste; Lâche-moi les baskets*.
Refranys: *À quelque chose malheur est bon; Bien mal acquis ne profite jamais*.
Jocs de paraules.
2. Morfosintaxi
- 2.1 El substantiu.
- 2.1.1 Morfologia i casos especials de gènere, nombre i concordança dels substantius. Substantius amb dos gèneres: *un amour fou / des amours folles*; substantius amb femení i masculí diferents: *canard, canne; gendre, bru; cerf, biche*; substantius amb dos plurals: *ciels, cieux; oeils, yeux*; substantius que no tenen plural: *les Dupond*; substantius formats per formes verbals o locucions: *des va et vient*; substantius que són noms propis: *des boules Quies*.
- 2.1.2 Substantivació. Ampliació i aprofundiment.
- 2.2 Els determinants.
- 2.2.1 Articles: omissió de l'article en aposicions, títols...
- 2.2.2 Demonstratius. Utilització del demostratiu per a dirigir-se a algú en 3a persona: *Si ces messieurs veulent bien s'asseoir*.
- 2.3 Els pronoms.
- 2.3.1 Pronoms personals. Expressions *figées* amb els pronoms *en, y: s'y prendre, s'en prendre à; n'en faire qu'à sa tête*.
Pronoms personals expletius: *goutez-moi cela; si tu le peux*.
- 2.3.2 Els pronoms relatius: *quiquonque; lequel* en lloc de *qui*.
- 2.3.3 Els pronoms demostratius: *ça* enlloc de *on* o una persona.
- 2.3.4 Els pronoms indefinits: *nul, autrui*.
- 2.4 L'adjectiu.
Invariabilitat d'alguns adjectius: *feu, chic, snob*.
Adjectius amb funció adverbial: *tenir bon; tout craché*.
Adjectius compostos: *demi, semi*.
- 2.5 El verb.
Tipus de verbs: auxiliars, semi-auxiliars, transitius, intransitius, impersonals, pronominals.
Ús de verbs personals en construccions impersonals: *il me vient à l'esprit...*

- Temps i aspecte:
 Utilització de diferents temps verbals per expressar el mateix valor temporal:
elle aura eu un accident.
- Aspecte duratiu del gerundi: *la crise va en augmentant.*
- Aspectes: simultaneïtat, anterioritat, posterioritat, durada, freqüència, continuïtat, tancament.
- El participi passat:
 Verbs *faire, laisser: elle s'est fait prendre.*
- Concordança de *soussigné, ci-joint.*
- Concordança dels participis dels verbs reflexius i recíprocs.
- 2.6 Les preposicions.
 Usos de preposicions de règim implícit: *il est parti avec.*
 Locucions preposicionals: *quitte à; aux dépens de.*
- 2.7 Els adverbis.
 Usos particulars d'alguns adverbis: *comment tu dis déjà?; que dis-tu là?*
 L'adverbi *quelque.*
 Locucions adverbials: *mine de rien; tout court.*
- 2.8 El sintagma nominal.
 Constituents del sintagma nominal i la seva combinació:
 Utilització de *soi-disant.*
 Situació de l'adjectiu qualificatiu i canvi de significat: *drôle, brave.*
 Situació de dos o més adjectius qualificatius i dels adjectius acompanyats d'adverbis.
- 2.9 L'oració.
 2.9.1 L'oració simple.
 Inversió subjecte-verb amb els adverbis *aussi, peut-être, sans doute.*
 Oració interrogativa sense subjecte: *Qu'est-ce que...; Qu'est-ce que c'est que...; à quoi bon?*
 Oració exclamativa: *Ce que tu peux être pénible!*
 Oracions sense verb: *la belle affaire!*
- 2.9.2 L'oració composta.
 La coordinació. Ampliació i aprofundiment.
 La subordinació. Ampliació i aprofundiment.
 Subordinades substantives: subjecte, complement d'adjectiu, complement directe, infinitives...
 Subordinades circumstancials: temporals, consecutives, causals, comparatives, de participi...
 Subordinades relatives.
3. Ortografia i aspectes gràfics
 3.1 Representació gràfica de fonemes i sons.
 Domini de les grafies dels sons vocàlics, semivocàlics i consonàntics.
 Domini de l'ortografia dels mots gramaticals, lexicals i formes verbals.
 Grafia de les paraules homòfones.
 Ortografia de paraules forànies: adaptació al francès i coexistència d'ortografia original i adaptada.
 Ortografia de paraules compostes amb guionet o sense: *contre-révolution, contretemps, surestimer, sous-estimer...*
 Plurals singulars: *aucuns frais.*
- 3.2 Els signes de puntuació.
 3.2.1 La puntuació en les cartes i altres textos de caràcter formal, en textos literaris, en textos acadèmics: orals (discursos, presentacions...) i escrits.
 3.2.2 La puntuació en el discurs directe, indirecte i indirecte lliure: *Comprends-moi, dit Pierre, je ne peux vraiment pas venir; Il est peu probable, vous savez, qu'il vienne.*
- 3.3 Aspectes gràfics i tipogràfics, i tipologia textual. Ampliació i aprofundiment.
4. Fonètica i fonologia

- 4.1 Accent, ritme i entonació. Patrons tonals de l'oració.
Ritme i entonació adequats en qualsevol tipus d'oració complexa, segons el registre.
Accentuació enfàtica en la síl·laba que es vol ressaltar o en totes les síl·labes d'una paraula: *il-m'a-ga-ce*.
- 4.2 Processos fonològics.
Elisió en registre col·loquial: *T'as pas l'temps?*
Ausència d'elisió davant del fonema /h/ aspirat i de paraules d'origen estranger: *je le hais, la honte, le yacht*.
Contraccions en la llengua oral: [fepa].
Pronunciació de mots forans que conserven la seva pronunciació original, adaptats al sistema francès.
Enllaços obligatoris i prohibits.
Enllaços en funció del registre: *pas encore, pa(s) encore*.
- 4.3 Fonemes vocàlics i consonàntics.
Fonemes i les seves combinacions. Aprofundiment.
Agrupació de fonemes consonàntics per la supressió de [ə]: *tu m(e) manques*.
- 4.4 Relació fonema-grafema.
Pronunciacions anòmales en els prefixes -en i -em; i en paraules freqüents: *poêle, saoul*.
Pronunciació particular d'algunes consonants finals: *rhum*.
Pronunciació de consonants geminades: *là-d(e)dans*.

ANNEX 4

Criteris de prioritat en l'admissió

1. En l'admissió cal seguir els blocs de prioritat següents.

Curs 2012-2013.

Alumnes oficials del mateix centre que hagin cursat i aprovat el certificat de nivell avançat el mes de gener o de juny de 2012, seguint l'ordre decreixent de la nota obtinguda.

Curs 2013-14

Els centres que imparteixin el nivell C1 per primer cop

a) Alumnes oficials del mateix centre que hagin cursat i aprovat el certificat de nivell avançat el mes de gener o bé el mes de juny de 2013, seguint l'ordre decreixent de la nota obtinguda.

b) Alumnes oficials del mateix centre que hagin aprovat el certificat de nivell avançat en una convocatòria anterior, prèvia sol·licitud presentada per escrit, i en funció dels coneixements demostrats en una prova específica oral i escrita, seguint l'ordre decreixent de la nota obtinguda.

Curs 2013-14

Els centres que ja van impartir C1 el curs 2012-13

a) Alumnes oficials del mateix centre que hagin aprovat el certificat de nivell avançat el mes de juny de 2013, o bé el mes de gener de 2013, seguint l'ordre decreixent de la nota obtinguda.

b) Alumnes del mateix centre que repeteixin curs, seguint l'ordre decreixent de la nota obtinguda.

c) Alumnes oficials del mateix centre que hagin aprovat el certificat de nivell avançat en una convocatòria anterior, prèvia sol·licitud presentada per escrit, i en funció dels coneixements demostrats en una prova específica oral i escrita seguint l'ordre decreixent de la nota obtinguda.

Curs 2014-15

a) Alumnes oficials del mateix centre que hagin aprovat el certificat de nivell avançat el mes de juny de 2014, o bé el mes de gener de 2014, seguint l'ordre decreixent de la nota obtinguda.

- b) Alumnes del mateix centre que repeteixin curs, seguint l'ordre decreixent de la nota obtinguda.
- c) Alumnes oficials del mateix centre que hagin aprovat el certificat de nivell avançat en una convocatòria anterior, prèvia sol·licitud presentada per escrit, i en funció dels coneixements demostrats en una prova específica oral i escrita, seguint l'ordre decreixent de la nota obtinguda.
- d) Alumnes lliures que hagin aprovat el mes de juny de 2014, o bé el mes de febrer de 2014, prèvia sol·licitud presentada per escrit, seguint l'ordre decreixent de la nota obtinguda.

2. Terres de l'Ebre

A partir del curs acadèmic 2012-2013, a afectes de la prioritat en l'admissió, els alumnes de les tres EOI de les Terres de l'Ebre –l'EOI d'Amposta, l'EOI de Tortosa, i l'EOI de Ribera d'Ebre– es consideren alumnes del mateix centre.

ANNEX 5

Els cursos d'actualització i especialització del nivell C-1 s'imparteixen, a partir del curs escolar 2012-2013, a:

- EOI Barcelona-Drassanes: alemany, anglès i francès.
- EOI Barcelona-Vall d'Hebron: anglès i francès.
- EOI Barcelona III-Sant Gervasi: anglès.
- EOI Barcelona IV-La Pau: anglès.
- EOI Badalona: anglès.
- EOI Esplugues: anglès.
- EOI de Girona: anglès.
- EOI de l'Hospitalet de Llobregat: anglès.
- EOI de Lleida: anglès.
- EOI de Manresa: anglès.
- EOI de Maresme: anglès.
- EOI del Prat de Llobregat: anglès.
- EOI de Reus: anglès.
- EOI de Sabadell: anglès.
- EOI de Santa Coloma de Gramenet: anglès.
- EOI de Terrassa: anglès.
- EOI de Tarragona: anglès.
- EOI de Tortosa: anglès.

ANNEX 6

Proves específiques de certificació del nivell C-1

1. *Contingut de les proves del nivell C-1*

Les proves s'han d'elaborar d'acord amb les prescripcions de la direcció general competent i tenen com a referència els objectius generals, els objectius per des-treses i els continguts descrits per a l'idioma corresponent en els annexos 1, 2 i 3 d'aquesta Resolució.

2. *Components i ponderació de la prova*

Cada prova constarà de tres parts.

Primera part:

Correspondrà a la resolució de diferents tasques de comprensió escrita i comprensió oral, i a l'elaboració d'una expressió i interacció escrita a partir de la comprensió d'un text oral.

Aquesta part de la prova tindrà una durada màxima de 120 minuts i una ponderació del 55% sobre el total de la puntuació de la prova. La ponderació del 55% es compon

d'un 40%, que correspondrà a la comprensió escrita i a la comprensió oral, més un 15% a la tasca integrada de comprensió oral i expressió i interacció escrita.

Segona part:

Correspondrà a una tasca d'expressió i interacció escrita a partir d'un reactiu que permeti generar produccions de gèneres o tipologia textual diversa.

Aquesta part de la prova tindrà una durada màxima de 60 minuts i una ponderació del 15% sobre el total de la puntuació de la prova.

Tercera part:

Correspondrà a l'expressió i interacció oral. Aquesta part de la prova inclourà una part monològica, que consistirà en una exposició sobre un tema personalitzat. A continuació hi haurà una part dialògica, en la qual els alumnes hauran d'exposar els seus punts de vista, opinar i argumentar, incloent-hi exemples o relatant anècdotes, a partir d'un *input* (frase o text curt) que permeti generar polèmica.

Aquesta part de la prova tindrà una durada màxima de 45 minuts, que inclouen el temps de preparació de la prova, i una ponderació del 30% sobre el total de la puntuació de la prova.

(12.170.085)

